

**Китоби дил
Бо компютер тарҷума шудааст**

Дили одам .

Ҳуқуқи муаллифӣ

ISBN 0 - 908412 - 16 - 9

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. BOX 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

**(Миссияи адабиёти Инҷил, ки аз ҳисоби хайрияҳо
маблағгузорӣ мешавад)
(Қоидаҳои № 1961/001798/08)**

Ин буклети Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо забонро ислоҳ ва такмил диҳед, лутфан бо идора бо info@angp.co.za тамос гиред

Дили инсон ё оинаи қалби рӯҳонӣ.

(Намояндагии Аллегорикӣ дар даҳ расм)

Ин китобча дар Фаронса соли 1732 пайдо шудааст. Он аз ҷониби Rev. JR GSCHWEND дар 1929 барои соҳаҳои миссияи Африка таҷдиди назар карда шуд. Ин кардааст, баъдан тарҷума шудааст, ва дар зери ҳуқуқи муаллиф ба беш аз 538 забони маҳаллӣ аз ҷониби ноширони Инҷил Ҳамаи халқҳо, ки тақсимои он имрӯз дар 127 кишвари рисолати чоп карда мешавад. Ин китобча одамони тамоми забонҳо, табақаҳо ва динҳоро роҳнамоӣ мекунад, то ҳақиқати амиқи рӯҳонӣ ва аҳамияти паёми Худоро ба инсоният аз сар гузаронанд. Он тавре ки пайғамбар Ҳизқиёл 586 сол пеш аз Масеҳ изҳор карда буд: "Ман ба шумо дили нав ва ақли навро ато мекунам, то шумо қавми ман хоҳед буд ва ман Худои шумо хоҳам буд!" Ҳизқиёл 36: 26-28.

Маъбади Худо ё устохонаи Шайтон .

(1 Юҳанно 3: 4-10)

Ҳангоми хондани ин китоб, лутфан дар хотир доред, ки он ба монанди оинаест, ки дар он шумо худро мебинед. Новобаста аз он ки шумо халқҳо ё масеҳиён ҳастед, ба Масеҳ бовар намекунад ё ба қафо мераванд, шумо худро тавре мебинед, ки Худо ба шумо мебинад. "Инсон ба намуди зоҳирӣ менигарад, аммо ман ба қалб." (1 Подшоҳон 16: 7). Худо моро тавре мебинад, ки мо дар асл ҳастем.

Шайтон падари ҳама дурӯғҳост. Ӯ мири зулмот ва худои ин ҷаҳон аст, ки худро ҳамчун фариштаи нур пинҳон мекунад, то мардон ва занонро ба роҳи хато барад. Дар ин рӯзҳо, мисли пештара, ҳаввориёни козиб бисёранд, ки худро ҳаввориёни Масеҳ вонамуд мекунад, худро пинҳон мекунад. Ва тааҷҷубовар нест, зеро худи Шайтон ба фариштаи нур мубаддал шудааст (пинҳон шудааст) (2 Қўринтиён 11: 13,14). Шайтон, худои ин ҷаҳон, одамонро дар торикӣ нигоҳ медорад, то онҳо набинанд, ки Худо онҳоро дӯст медорад ё Исо барои наҷоти онҳо мурдааст (2 Қўринтиён 4: 4). Ҳама гунаҳкорон ва онҳое ки имон намеоранд, аз ҷиҳати рӯҳонӣ мурдаанд ва дар назди Худо кўранд. Онҳоро шарри ин ҷаҳон идора мекунад (Эфсӯсиён 2: 1-2). Агар чашмони

онҳо ба ягон ҳолат ба ҳолати гумшудаашон боз нашавад, онҳо ба сӯи ҳалокати абадӣ равонанд. Шахсе, ки "ман ҳеҷ гоҳ гуноҳ накардам" мегӯяд, худро фиреб медиҳад. Зеро «Тисари Худо маҳз барои ҳамин зоҳир шуд, то ки аъмоли иблисро нест кунад». (1 Юҳанно 3: 8). «Тас, ба Худо таслим шавед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо гурехт. Ба Худо наздик шавед, ва ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд». (Яъқуб 4: 7,8)

Ҳангоми хондани ин китоб ва омӯختани расмҳои он, шумо метавонед дили худро бубинед. Ба прожекторҳои Худо иҷозат диҳед, то ҳолати қалби шуморо нишон диҳанд. Гуноҳҳои худро эътироф кунед ва мавҷудияти онҳоро инкор накунед, зеро Каломи Худо ба мо мегӯяд, ки «Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем ва дар мо ҳақиқат нест. Аммо агар мо ба Худо гуноҳҳои худро эътироф кунем, ӯ ба ваъдаи худ вафо мекунад ва кори дуруст мекунад: ӯ гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз тамоми гуноҳҳои мо пок месозад». (1 Юҳанно 1: 1-10). "Хуни Исо, Тисари ӯ, моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад".

Шуморо Шайтон ё Худо идора мекунад; ту ғуломи гуноҳ ҳастӣ ё бандаи Худо. Агар гуноҳ ҳаёти шуморо идора кунад, онро инкор накунед, балки ба Худо дуо кунед. ӯ шуморо тавассути Исои Масеҳ, ки барои наҷоти гунаҳкорон, шикастани қудрати Шайтон ва гуноҳ бар мо

омадааст, озод мекунад. Ў Насотдиҳандаи мост. Шумо дар назди Худои муқаддас ҳастед, ки тамоми сирру асрори пинҳон ва амалҳои ҳаёти шуморо медонад. Худ ва амалҳоро аз Худо пинҳон кардан ғайриимкон аст, зеро «Худо гӯшҳои моро офарид - оё ӯ намешунавад? Ў чашмони моро офарид - оё ӯ намебинад?» (Забур 94: 9).

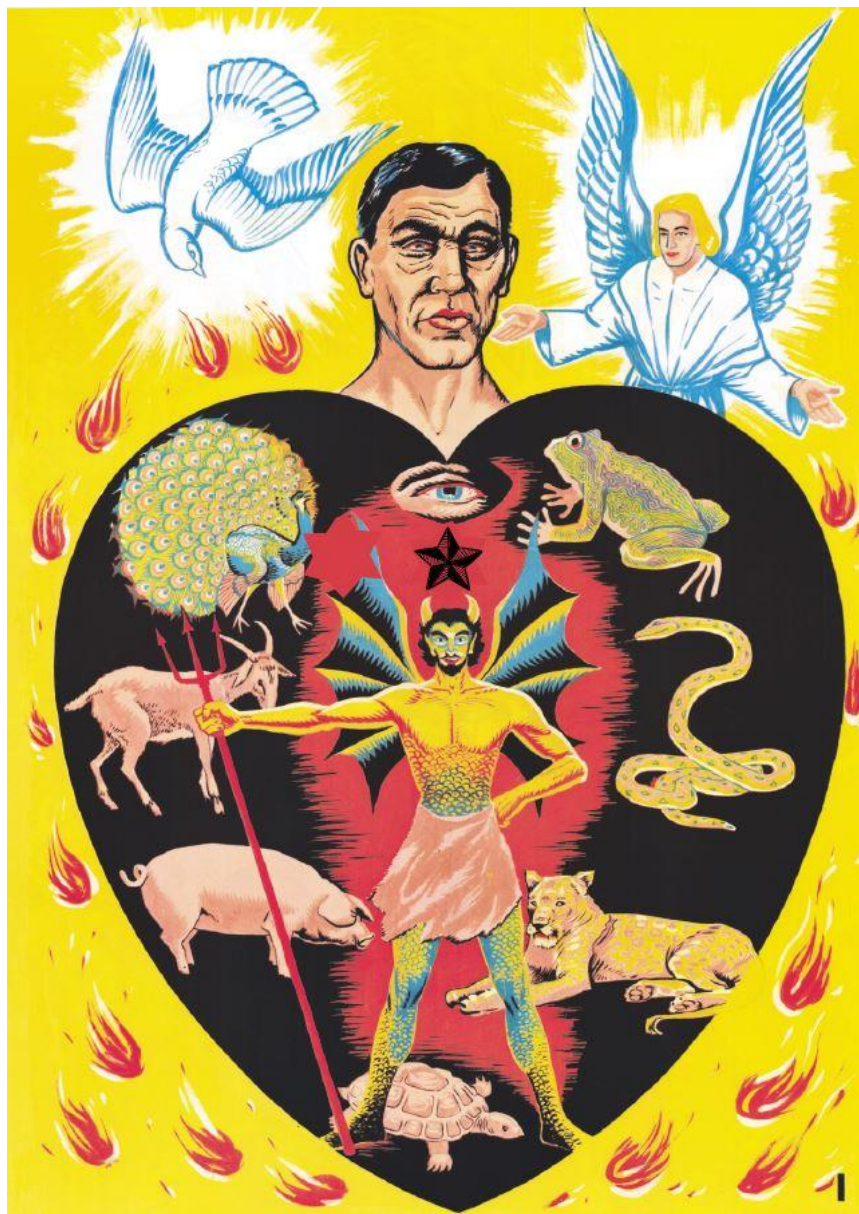
"Худованд тамоми ҷаҳонро бодикқат назорат мекунад, то ба онҳое, ки қалбашон ба ӯ содиқ аст, қувват бахшад." (2 Вақоеънома 16: 9).

«Ў ҳар қадами мардонро назорат мекунад. Ҳеҷ торикии торики нест, ки гуноҳкоро аз Худо пинҳон кунад. " (Айюб 34: 21,22).

"Аммо Исо ба онҳо эътимод нашофт, зеро ҳамаи онҳоро медонист." (Юҳанно 2:24).

Бинобар ин «хушбахтанд онҳое, ки гуноҳҳояшон бахшида мешаванд ва хатоҳояшон бахшида мешаванд. Хушо касе ки Худованд ӯро ба хато айбдор намекунад ва аз ҳар гуна макр озод аст». (Забур 32: 1-2).

1. ДИЛИ ГУНАХКОР

Ин расм дили мард ё зани гунаҳкори дунявиро нишон медиҳад, ки дар Китоби Муқаддас ҳамчун гунаҳгор тасвир шудааст, яъне шахсе мебошад, ки зери таъсири бади ин ҷаҳон ва хоҳишҳои табиӣ табиати инсон таҳти назорат аст. Ин

тасвири ҳақиқии дил аст, ки Худо онро мебинад. Чашмони ранги сурх ва сурх дар бораи мастӣ сухан меронанд, ки дар Масалҳо 23: 29-33 тасвир шудааст: «Ба ман касе нишон диҳед, ки аз ҳад зиёд менӯшад ва бояд нӯшокиҳои наvero бисанҷад ва ман ба шумо шахси бадбахт ва пушаймонро нишон медиҳам, ки ҳамеша боиси душворӣ ва ҳамеша шикоят мекунанд. Чашмонаш хунолуданд ва зарбаҳо доранд, ки метавонистанд пешгири кунанд. Нагузored, ки шароб шуморо васваса кунад, гарчанде ки он сурхи бой дорад, гарчанде ки он дар пиёла медурахшад ва ба осонӣ поён меравад. Субҳи рӯзи дигар худро эҳсос мекунед, ки гӯё мори захрнок шуморо газидааст. Дар пеши назари шумо манзараҳои аҷибе пайдо мешаванд, ва шумо наметавонед равшан фикр кунед ва сухан гӯед. ”

Дар зери сари ин расм, дили одамро ҳайвонҳои гуногун дидан мумкин аст, ки дар бораи гуноҳҳои гуногун дар дили инсон ҳарф мезананд, зеро дил марказ ва парвариши гуноҳҳои мост. Худо бо забони пайғамбар Ирмиё ба мо мегӯяд, ки «Ҳеҷ кас дили инсонро намефаҳмад. Ҳеҷ чизи дигаре нест, ки ин қадар фиребгар бошад; барои шифо ёфтани хеле бемор аст ». (Ирмиё 17: 9)

Худи Исо инро тасдиқ карда мегӯяд: «Зеро аз ботин, аз дили одам ғояҳои бад пайдо мешаванд, ки ўро ба қорҳои бадахлоқона водор мекунанд; ғорат кардан, куштан, зино кардан,

чашмгуруснагӣ ва ҳар гуна корҳои бад кардан; қаллобӣ, бадахлоқӣ, ҳасад, тӯҳмат, ғурур ва аблаҳӣ - ин ҳама чизҳои бад аз даруни одам пайдо шуда, ўро наҷис мекунанд» (Марқӯс 7: 21-23)

Дар ҳоле ки зебогии **товусро** ҳама меписанданд, дар ин ҷо, дар дили инсон, он аз гуноҳи мағрурӣ сухан мегӯяд. Люцифер, ки як вақтҳо фариштаи махсуси нури Худо буд, бо ғурур мавқеи худро аз даст дод ва ба ҳамин тариқ душмани Худо - иблис шуд (Ишаъё 14: 9-17; Ҳизқиёл 28: 12-17).

Мағрурӣ аз маркази дӯзах сарчашма мегирад ва худро аз бисёр ҷиҳат зоҳир мекунад. Баъзе одамон аз сарвати худ, сатҳи таҳсилоти худ фахр мекунанд; либоси муд, ки тавассути он онҳо баданҳои худро бешармона ифшо мекунанд; пӯшидани ороишоти ҷингилагӣ, дастбандҳо, ҳалқаҳо ва ғайра, ки дар Ишаъё 3: 16-24 хеле возеҳ тасвир шудааст. Баъзеҳо аз гузаштагони худ, миллат, фарҳанг, варзиш ва ғайра фахр мекунанд ва фаромӯш мекунанд, ки "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон меҳрубонӣ мекунад". (1 Петрус 5: 5). Худо аз мағрурӣ ва худписандӣ нафрат дорад (Масалҳо 8:13). "Мағрурӣ ба ҳалокат мерасонад, ва такаббур ба суқут". (Масалҳо 16:18).

Дар буз ё сағ намояндагӣ хоҳишҳои ҷисмонӣ, ки бадахлоқии ҷинсӣ, зино карда бошад. Гуноҳҳои дар ин ҷо зикршуда дар ин замонҳои муосир афзоиш ёфтанд, аммо рӯзҳои охир, ба дараҷае, ки мо бояд ҳақиқати суҳанони Исоро эътироф кунем, вақте ки Ў тақрибан 2 000 сол қабл пешгӯӣ карда буд, ки рӯзҳои охир монанди рӯзҳои хоҳанд буд аз Садум ва Амӯра. На танҳо ин тарзи зиндагии гунаҳкорона мардон ва занонро ба дом афтонда, ба хонаҳои шахси динӣ ва муассисаҳо, мактабҳо ва хобгоҳҳо медарояд, балки ин бадӣ бешармона ва ба тариқи нозук ба воситаи кинотеатрҳо, театрҳо, фаҳшо ба дили одамон роҳ меёбад. адабиёт ва бо бисёр роҳҳои дигар, ки ба он чизе, ки Худо гуноҳ меномад, ҳамчун ахлоқи муосир баррасӣ мешавад. Миллионҳо ҷавонон тасаввуроти худро дар бораи зиндагии идеалӣ аз кинотеатрҳо ва романҳо ташаккул медиҳанд, танҳо худро дар душворӣ, шарм ва пушаймонӣ мебинанд. Ҳунармандон ва актрисаҳои бадахлоқ ва бадахлоқ қаҳрамон ва қаҳрамони насли наврас мешаванд. Толорҳои рақсӣ низ аксар вақт ҷойҳои бадахлоқона мебошанд. Қаҳрамонони покизагии Худо, ба монанди Юсуф (Ҳастӣ 39) ва дигарон, дигар намуна намегиранд. Ҳатто зулмаситони куҳансол, ки зинокор ё зинокорро ба марг меандохтанд, метавонианд ба насли ба истилоҳ мутамаддини мо дарси ибрат бахшанд ва дар рӯзи ҳукм бар зидди мо бо маҳкумият

бархезанд. Худо ба мо мегӯяд, ки бо бадахлоқӣ бозӣ накунем, балки аз он дурӣ ҷӯем. «Ҳар гуноҳи дигаре, ки одам мекунад, ба бадани ӯ таъсир намекунад; Аммо касе ки ба бадахлоқии ҷинсӣ гунаҳкор аст, ба зидди худ гуноҳ мекунад. Оё шумо намедонед, ки бадани шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар шумо зиндагӣ мекунад ва Худо ба шумо ато кардааст? Шумо аз он худатон нестед, балки аз он Худо». (1 Қӯринтиён 6: 18,19); «Пас, агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ӯро нест мекунад. Зеро маъбади Худо муқаддас аст, ва шумо маъбади Ӯ». (1 Қӯринтиён 3:17).

Дар **хук** гуноҳони бадмастӣ ва пурхӯрӣ сухан меронад. Ин ҳайвони ифлос аст, ки ҳама чизро дар роҳи худ пок ё ифлос бо тамаъ фуру мебарад ва ба ҳамин тариқ, дили гунаҳкор ҳар як пешниҳоди бадахлоқона, изҳорот, расм, адабиёт ва ғайраро меҳӯрад. Ҷасаде, ки маъбади Худои зинда буданист, бо ғизои зарарнок ва одатҳои ифлос, аз қабилӣ тамокукашӣ ё хоидани тамоку, истифодаи афюн ва доруҳо ва лавҳаҳои зараровар ва ғайра наҷис мешавад. Одати тамокукашӣ ва ҳатто «афюн» аз ҳарвақта дида мардон ва занонро фаро гирифтааст. Танҳо қудрати Худо метавонад чунин қурбониёни камбизоати тамоку ва ғуломони шайтонро раҳо кунад. Дар ҳоле ки аксарияти одамони моил ба мазҳаб ҷуръат намекарданд, ки дар як бинои

калисо тамокукашӣ кунанд, зеро ин тақрибан таҳқири Худост, онҳо бо вучуди ин, ҳеҷ тардиде дар боби ин алафҳои бадбӯӣ, ки дар асл маъбади Худо аст, яъне ҷисмҳои онҳо ҳастанд. «Бешубҳа шумо медонед, ки мегӯяд Павлуси ҳавворӣ, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст! Пас, агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ӯро нест мекунад». (1 Қӯринтиён 3: 16,17; 6: 18,19).

Одами чашмгурусна дар назди Худо нафрат дорад ё ба ҳеҷ чиз арзиш надорад. Мо барои зиндагӣ меҳӯрем; мо барои хӯрдан зиндагӣ намекунем. Гуруснагиро бо хӯрдани хӯроки фоидаовар қонеъ кардан мумкин аст, аммо хасисӣ ҳамеша гирия мекунад: «Бидех, диҳед!»

Ҳирс ҳеҷ гоҳ сер намешавад, ҳеҷ гоҳ сер намешавад. Тибқи қонуни Аҳди Қадим як пурхӯр ва майзада бояд сангсор карда кушта мешуданд (Такрори Шариат 21: 18-21). "Мастигарон ва пурхӯрҳо ба камбизоатӣ мубаддал хоҳанд шуд. Агар шумо танҳо хӯрдан ва хоб рафтан бошед, ба зудӣ латта мепӯшед." (Масалҳо 23:21). Дар хотир доред, ки як марди сарватманд, пурхӯр ва ғуломи хоҳишҳои ӯ, мурд ва дар азоби саҳт худро дар ҷаҳаннам дид. Бадиинӯшиданро ба ёд овардан душвор аст. Ин танҳо хеле хуб маълум аст, ки сабукфикрона қабул карда мешавад. Худо дар Каломи худ ба мо возеҳ мегӯяд, ки ҳеҷ як бадмаст Малакути Худоро

соҳиб нахоҳад шуд. Пиво хӯрок нест, он нӯшокиест, ки ақро ба иштибоҳ меандозад ва ба он таъсир мерасонад, то онҳое, ки онро менӯшанд, аблаҳона рафтор кунанд. Онҳо бадахлоқӣ мешаванд ва ҳатто якдигарро мекушанд ва мекушанд, ки дар акси ҳол чунин намекарданд. «Нӯшидани зиёд шуморо баланд ва беақл мекунад. Маст шудан аблаҳист". (Масалҳо 20: 1).

Касоне, ки нӯшокии саҳт тайёр мекунанд ва мефурӯшанд, дар назди Худо айбдоранд, зеро Худо мегӯяд: «Шумо ҳалок шудед! Қаҳрамонони шишаи шароб! Вақте ки сухан дар бораи омехтани нӯшоқиҳо меравад, ҷасур ва нотарс! " (Ишаъё 5:22). «Агар шумо ба ҳамсояҳои худ шароб диҳед, ба онҳо диҳед, маҳкум хоҳед шуд». (Ҳабакқуқ 2:15). «Албатта, шумо медонед, ки бадкорон Салтанати Худоро соҳиб нахоҳанд шуд. Худро фиреб надихед; одамоне, ки бадахлоқанд ё бутҳоро парастӣш мекунанд, ё зинокор ё фосидони ҳамҷинсгаро ҳастанд, ё дуздӣ мекунанд, ё чашмгуруснаанд, ё майзадаанд, ё ба дигарон тӯҳмат мекунанд ё дузд ҳастанд - ҳеҷ кадоме аз онҳо Малакути Худоро соҳиб нахоҳанд шуд». (1 Қўринтиён 6: 9,10).

Гуноҳони табиати инсонии мо бегумонанд. Инҳо баъзеҳоянд: «бадахлоқӣ, амалҳои нопок ва бадахлоқона, парастии бутҳо ва ҷодугарӣ. Мардум душман мешаванд ва онҳо меҷанганд; рашк, хашмгин ва шӯҳратпараст

мешаванд. Онҳо ба ҳизбҳо ва гурӯҳҳо чудо мешаванд; онҳо ҳасад мебаранд, маст мешаванд, orgies мегиранд ва корҳои ба ин монандро мекунанд. Касоне ки ин корҳоро мекунанд, Малакути Худоро соҳиб нахоҳанд шуд ». (Ғалотиён 5: 19-21). «Аз шароб маст нашавед, ки он танҳо шуморо вайрон мекунад; ба ҷои ин, аз Рӯҳулқудс пур шав ». (Эфсӯсиён 5:18)

Исо ба ҳама ташнагони масъалаҳои рӯҳонӣ чунин даъват мекунад. "Ҳар кӣ ташна бошад, назди ман биёяд ва бинӯшад". (Юҳанно 7: 37,38). «Биёед, ҳар касе ки ташна аст, ин аст об! Биё, ту, ки пул надорӣ - ҷуворимакка бихӯр ва бихӯр! Биё! шароб ва шир (рӯҳонӣ) харидорӣ кунед - ин ба шумо ҳеҷ арзише нахоҳад дошт! " (Ишаъё 55: 1). «Ҳар кӣ оберо, ки ман ба ӯ медиҳам, нӯшад, дигар ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад монд. Обе, ки ман ба ӯ медиҳам, дар вай чашмае хоҳад шуд, ки ба ӯ оби ҳаётбахш медиҳад ва ба ӯ умри ҷовидонӣ мебахшад ». (Юҳанно 4:14).

Дар **сангпушт** аз танбалӣ, sluggishness ба итоъат кунед ва ба ҷодугарӣ сухан меронад. Исён мисли ҷодугарӣ бад аст (1 Подшоҳон 15:23). "Марди танбале, ки аз кор саркашӣ мекунад, танҳо худро мекушад, ҳама корҳояш дар бораи чизҳои доштааш фикр кардан аст." (Масалҳо 21: 25,26). Ехушаъ бояд ба исроилиён мегуфт: «Дар ин ҷо бимонед, ҳеҷ коре накунад; шитоб кунед! Дароед ва онро қабул кунед!

" (Доварон 18: 9). Табиати инсон хеле танбал аст ва чизҳои Худоро суст ба даст меорад. Исо гуфт: "Кӯшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед." (Луқо 13:24). "Ҳар кӣ бичӯяд, меёбад". (Матто 7: 8). "Подшоҳии осмон ба ҳамлаҳои шадид дучор шуд ва одамони зӯрвар кӯшиш мекунад, ки онро забт кунанд." (Матто 11:12)

Бепарвоӣ нисбати наҷот ва беҳбудии рӯҳии ҷони мо боиси марги абадӣ мегардад. Он моро аз дуо гуфтан, аз ҷустуҷӯи чизҳои амиқи Худо, аз қабул кардани ваъдаҳои бои Худо бозмедорад; он ба ҳалокат мерасонад. Вақте ки Худо бо шумо сухан мегӯяд ва шуморо даъват мекунад, ки имрӯз дили худро ба Ӯ диҳед, шайтон ба шумо мегӯяд, ки ин корро пагоҳ ё ягон рӯзи дигари мувофиқ кунед, ки мутаассифона, ҳеҷ гоҳ нахоҳад омад; ва шумо бе наҷот ва бе Масеҳ хоҳед мурд. Худо мегӯяд: «Агар шумо имрӯз овози Худоро мешунавед, якравӣ накунад, чунон ки ниёғони шумо ҳангоми бар зидди Худо баромадани онҳо буданд». (Ибриён 3: 7,8). Чӣ қадар одамон рӯҳан мурданд ва наҷотро барои рӯзи мусоидтаре, ки ҳеҷ гоҳ набуд, ба таъхир андохтанд? Рӯзи фардо аз он шумо нест.

Садафои сангпуштро ҷодугарон аксар вақт барои ҷодугарӣ истифода мекунанд ва дар ин ҷо ба ҷои эътимод ба Худои зинда ба гуноҳи эътимод ба ҷодугарӣ, фолбинӣ ё сеҳру ҷоду ё вудӯ ишора мекунад. Хусусан дар замонҳои озмоишҳо ва

бемориҳо, азобҳо ва махрумият ба мо гуфта мешавад, ки ба ҷои эътимод ба барори бад ё бад Худои зиндари, ки омода аст кумак кунад, бихонем; зеро "Худованд одамро ба роҳе ҳидоят мекунад, ки бояд биравад". (Забур .Дар 37:23). «Оё касе ҳаст, ки бемор аст? Вай бояд пирони калисоро даъват кунад, ки дар ҳаққи ӯ дуо гӯянд ва рағани зайтунро ба исми Худованд моланд. Ин дуои бо имон хонда беморро шифо мебахшад; Худованд ӯро сиҳат мекунад ва гуноҳҳои содиркардааш бахшида мешаванд. Пас, пас гуноҳҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед ». (Яъқуб 5: 14-16). Худо ба исроилиён амр дод, ки гуфтанд: «Фарзандони худро дар оташи қурбонгоҳҳои худ қурбон накунад; ва нагузored, ки қавми шумо фолбинӣ кунанд ё фолбинҳо ҷӯянд ё сеҳру ҷодуе истифода набаранд, (ё бо фолбинон машварат кунед) ва нагузored, ки онҳо бо арвоҳи мурда (масалан, робита бо арвоҳ) машварат кунанд. Худованд Худои шумо аз одамоне, ки ин корҳои нафратоварро мекунанд, нафрат дорад ». (Такрори Шариат 18: 10-12). "Берун аз шаҳр (осмонӣ) фосиқон ва онҳое, ки сеҳру ҷодугарӣ мекунанд, бадахлоқон ва қотилон, онҳое, ки бутҳоро парастид мекунанд ва ҳам дар сухан ва ҳам дар амал дурӯғ мегӯянд." (Ваҳй 22:15)

«Ба одамоне муроҷиат кунед, ки бо арвоҳи мурда муроҷиат кунанд. Агар ин тавр кунед, шумо

маросими нопок хоҳед буд. Ман Худованд
Худои ту ҳастам ». (Ибодат 19:31). «Аммо
мардум ба шумо хоҳанд гуфт, ки аз фолбинон ва
миёнаравҳо, ки ғур-ғур мекунанд ва ғур-ғур
мекунанд, паём пурсед. Онҳо хоҳанд гуфт:
"Охир, мардум бояд аз рӯҳҳо паём бихоҳанд ва
аз номи зиндаҳо бо мурдагон машварат
кунанд." Шумо бояд ба онҳо ҷавоб диҳед: 'Гӯш
диҳед, ки Худованд ба шумо чӣ
меомӯзонад! Ба воситаҳои ахбори омма гӯш
надиҳед - он чизе ки онҳо ба шумо мегӯянд, ба
шумо ҳеҷ фоида нахоҳад расонд.' (Ишаъё 8:
19,20)

Ҳангоми хондани ин китоби хурд, Худо бо шумо
сухан мегӯяд, шуморо даъват мекунад, ки аз
гуноҳҳои худ рӯй гардонед ва ҷони худро ба Ё
бахшед, аммо рӯҳи сангпӯшт, ки дар дили шумо
ҷой дорад, ба шумо ҳама гуна пешниҳодҳоро
мекунад қабули ин қарорро ба таъхир андохт ва
мекӯшад, ки дили шуморо аз тарс пур
кунад. «Агар ман масеҳии ҳақиқӣ шавам,
оилаам, дӯстонам ва одамони дигар чӣ
мегӯянд? Агар ман дигар дар рақсҳо,
шабнишиниҳо ва лаҳвҳои дунявӣ иштирок карда
натавонам, чӣ мешавад? " Ба ҷои дидани сарвати
азим дар Исои Масеҳ, сулҳи аҷиби Ё, шодии Ё,
ки суханонаш онро ифода карда наметавонанд,
ҷалоли Ё, ҳаёти ҷовидонии пур аз хушбахтӣ,
шумо мебинед, ки ҳама чизеро, ки шумо гум
карда метавонед ё "таслим" мекунад Масеҳ ба

дили шумо биёяд, дар ҳоле ки тарси одам ва тарси марг шуморо ғуломи шайтон нигоҳ медорад. Аммо Масеҳ омад, то онҳоеро, ки тамоми умр ғулом буданд, аз тарси марг озод кунад. (Ибриён 2: 14,15). Рӯҳияи сустии итоат шуморо ба якравӣ водор месозад, ки дили шумо мисли садафи сангпушт саҳт шавад.

Дар **паланг** ҳайвони дарранда хеле ва бераҳм аст. Нафрат, ғазаб ва табъи бад аксар вақт дили одамро ҳукмронӣ мекунад ва борҳо ба куштор оварда мерасонад. Шумо метавонед кӯшиш кунед, ва ҳатто идора карда тавонед, ки он табъи бади шуморо идора кунед, то он даме ки он бо тамоми шадиди худ сар занад. Беҳтараш иқрор шавед, ки он дар дили шумо аст ва аз Исо хоҳиш кунед, ки шуморо озод кунад. «Ба хашм дода нашавед; ин танҳо боиси нохушиҳо мешавад». (Забур 36: 8). "Хашм бераҳм ва харобкор аст". (Масалҳо 27: 4). "Табъи худро таҳти назорат нигоҳ доред; дар дил кина гирифтани аблаҳист». (Воиз 7: 9), "Аз ғазаб халос шавед". (Қўлассиён 3: 8)

Бисёре аз тарсончакон менӯшанд, то худро ба иҷрои ягон амали бад ё интиқом ташвиқ кунанд, аммо ин ба мисли шаробест, ки аз заҳри морҳо сохта шудааст. (Такрори Шариат 32:33). Интиқом ба дили гунаҳкор ширин аст, аммо Худо он касест, ки ҳама гуноҳхоро ҷазо медиҳад. Исо гуфт: "Ёри худро

мисли худ дӯст бидор" (Марқӯс 12:31) ва "Душманони худро дӯст бидор". (Матто 5:44). Худо ваъда додааст, ки гуноҳҳои содиркардамонро мебахшад, агар мо дигаронро барои гуноҳҳои, ки ба мо кардаанд, бубахшем (Матто 6:12). Худо рӯҳи гулӯгир ва ғур-ғурро бад мебинад. Хоҷиши даҳшатбор ба хунрезӣ ва ҷанг дар дили инсон ҷой дорад ва аз ин рӯ сулҳи воқеӣ бояд дар дил пайдор бошад, агар он пайдор бошад.

Дар **мор** Ҳавво дар боғи Адан фиреб ва пора, то ки мушоракат ширин ва дӯстӣ бо Худо. Вақте ки онҳо Одаму Ҳавворо ҳокими тамоми ҷаҳон меҳисобиданд, дар ҷои худ ҷой гирифта, дар яғонагии комил бо Худо зиндагӣ мекарданд, Шайтон ба ӯ хеле ҳасад мебурд. Шайтон аз рашк ҳалокати онҳоро ба нақша гирифт ва муваффақ шуд, ки дӯстӣ ва зиндагии аҷоибӣ онҳоро бо Худо вайрон кунанд. Ҳамин ҳасад ва ҳасади шайтонӣ дар дили инсон хушбахтиро дар дили баъзеҳо, вақте мебинанд, ки дигарон хушбахт ва бароҳат зиндагӣ мекунанд. Рашк андешаҳои бадро дар дил роҳ медиҳад, то хушбахтии дигаронро барбод диҳад ва ҳатто метавонад боиси куштор гардад. Ин алалхусус дар баъзе ҳаёти оилавӣ дида мешавад. «Шавҳар ҳеҷ гоҳ хашмгин намешавад аз он вақте ки рашк мекунад; қасоси ӯ ҳудуд надорад». (Масалҳо 6:34). Дар тиҷорат ва инчунин дар

ҳама соҳаҳои дигари ҳаёт он боиси ранҷу азоб ва нафрати бешумор мегардад. Ҳатто коргарон, воизон ва хизматгузори масеҳӣ аз рашк озод нестанд, агар Худо дигар бандагонашро аз худашон бештар истифода барад. Онҳо бояд доимо дар посбонӣ бошанд ва аз муҳаббати поки Худо, ки Ӯ ба воситаи Рӯҳи Муқаддас дар дилҳои мо рехтааст, пур бошанд (Румиён 5: 5), вагарна судмандии онҳо ба Худо ва хидмати онҳо аз ҷониби рашк вайрон карда мешавад табиат.

Дар **қурбоққа** сухан ин ҷо аз гуноҳҳои хироче ва муҳаббати пул, ки сарчашмаи ҳамаи бад (1 Тимотиюс 6:10). Баъзе қурбоққаҳо дар Конго дида шуданд, ки садҳо мӯрчагонро меҳӯрданд, то даме ки шикаста мурданд. Шахси чашмгурӯси ба омодагӣ ба кумак ба мискинон ва мискинон намерасад, балки бо ҳар роҳу восита, ростқавл ва беинсоф мекӯшад, ки сарвати ин дунёро бештар ба даст орад. Худи Исо гуфт: «Дар рӯи замин барои худ сарват захира накунад, ки дар ин ҷо парвонагон ва зангҳо несту нобуд мекунанд, ва роҳзанон даромада, медузданд. Ба ҷои ин, барои худ дар осмон боигарӣ захира кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва зангҳо нест карда наметавонанд ва роҳзанон даромада наметавонанд ва дуздӣ карда наметавонанд. Зеро дили шумо ҳамеша дар он ҷое хоҳад буд, ки сарвати шумост». (Матто 6: 19-21). Охон ва оилаашро сангсор

карданд, зеро \bar{u} тилло ва нуқра ва либосро дӯст медошт (Еҳушаъ ибни Нун 7). Яҳудиои Искарриот, шогирди Исо, худро овехтааст, зеро муҳаббати пул \bar{u} ро водор кардааст, ки ба Парвардигор ва Устоди худ хиёнат кунад. На пул бад аст, на тилло, балки муҳаббати пул, ки дар дили инсон ниҳон аст.

Ҳазорон мардон ва занони ҳама синфҳо ва наҷодҳо ҳаёти худ ва оилашонро бо хоҳиши даҳшатангези ба даст овардани сарвати бузург ва ногаҳонӣ тавассути қимор ва букмекерӣ ба пули калон дар пойгаҳои асп ва саг ва ғайра хароб мекунанд. Хоҳиши бой шудан бе мушкilotи зиёд боиси дудӣ ва куштор ва худкушӣ мегардад. Дӯст доштани пул ва чашмгуруснагӣ ҳамроҳони зиёде доранд, ба монанди дӯст доштан ба шӯҳрат, ба қудрат, шояд қудрати сиёсӣ бар дигарон ҳукмронӣ кунад, қудрати молиявӣ барои фишор додани камбизоатон; қудрати динӣ, бештар аз номи ташкиlotи калисо, аз Худо нигарон шуда, ҳеҷ фарзанди Худоро, ки ҷуръати пайравӣ кардани Масеҳро бидуни мансубият ба калисои махсуси худ дорад, рад мекунанд (Марқӯс 9:38). Исо гуфт: «Бедор бошед ва худро аз ҳар гуна чашмгуруснагӣ нигоҳ доред; зеро зиндагии ҳақиқии инсон, новобаста аз бой буданаш, аз ашъи худ иборат нест». (Луқо 12:15). Қиссаи сарватманд чунин нақл карда мешавад: «Замоне сарватманде буд, ки замин дошт, ки ҳосили хуб меод. Вай ба худ

меандешид: «Ман ҷое надорам, ки тамоми ҳосили худро нигоҳ дорам. Ман бояд чи кор кунам? Инро ман мекунам, - гуфт ӯ ба худ; 'Ман анборҳои худро канда, калонтарашро месозам, ки дар он ҷуворимакка ва тамоми молҳои дигарамро захира мекунам. Он гоҳ ман ба худ мегӯям, марди бахт! Шумо тамоми чизҳои хуби барои солҳои зиёд лозимаро доред. Зиндагиро осон кунед, бихӯред, бинӯшед ва лаззат баред! ' Аммо Худо ба вай гуфт: "Эй аблаҳ! Худи ҳамин шаб ба шумо лозим меояд, ки ҷони худро аз даст диҳед; пас ҳамаи ин чизҳои барои худ ниғаҳдоштаро кӣ хоҳад гирифт? ' Бо онҳое, ки барои худ сарват ҷамъ мекунанд, аммо дар назди Худо бой нестанд, чунин аст ». (Луқо 12: 16-21). «Оё инсон чизе ба даст меорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст орад, аммо ҷони худро аз даст диҳад? Албатта на." (Марқӯс 8:36). "Ва аз ин рӯ ба шумо мегӯям, ки дар бораи ғизои барои зинда монданатон ё дар бораи либосе, ки барои бадани шумо лозим аст, хавотир нашавед ... Ба ҷои ин, бо Малакути ӯ ғамхорӣ кунед, ва ӯ ба шумо ин чизҳоро медиҳад ... Зеро ки дили шумо ҳамеша хоҳад буд сарвати ту дар қучост ». (Луқо 12: 22-34).

Шайтон , падари ҳама дурӯғҳо ва онҳое ки дурӯғ мегӯянд, ҳамон касест, ки моро ба гуноҳ водор мекунад ва ҳокими дил аст. Исо гуфт: «Шумо фарзандони падари худ иблис ҳастед ва шумо

мехоҳед ба хоҳишҳои падари худ пайравӣ кунед. Вай аз ибтидо қотил буд ва ҳеҷ гоҳ тарафдори ҳақиқат набуд, зеро дар ӯ ҳақиқат нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, ӯ танҳо он чизеро мекунад, ки барояш табиӣ аст, зеро вай дурӯғгӯй ва падари ҳама дурӯғхост». (Юҳанно 8:44). Дурӯғи хурд ба мисли дурӯғи бад бад аст. Дурӯғхое ҳастанд, ки гуфта мешаванд, навишта мешаванд, амал мекунанд. Мунофиқ дурӯғгӯй аст, зеро дар асл ӯ худро тавре нишон медиҳад, ки ӯ нест. Худо наметавонад дурӯғ гӯяд - на масеҳӣ (Титус 1: 2). «Агар мо гӯем, ки бо ӯ робита дорем, аммо дар айни замон дар торикӣ зиндагӣ мекунем, мо ҳам бо суханони худ ва ҳам бо рафтор дурӯғ мегӯем». (1 Юҳанно 1: 6). "Аммо берун аз шаҳр (осмонӣ) фосидон ва ҷодугарон, бадахлоқон ва қотилон, онҳое, ки бутҳо парастид мекунанд ва ҳам дар сухан ва ҳам дар амал дурӯғгӯянд." (Ваҳй 22:15). "Худо аз шоҳид нафрат дорад, ки пайиҳам дурӯғ мегӯяд". (Масалҳо 6:19).

Дар **ситораи** аз виҷдони дар дили ҳар кас сухан меронад. Ин аст он ифлос ва бад, эҳтимолан тавассути гуноҳи доимӣ ва қасдан мурда аст; кӯр ва гунаҳкор, ба тавре ки он дигар наметавонад амали худро доварӣ кунад. Ин виҷдони бад метавонад гоҳе ором, гоҳе ноором бошад. Он вақте айбдор мекунад, айбдор мекунад ва вақте айбдор мекунад. Он метавонад мурда бошад, гӯё

ки бо оҳани тафсон сӯхта бошад ва аз тарки имон, итоат ба арвоҳҳои дурӯғин ва пайравӣ ба таълимоти девҳо ва гӯш кардани таълимоте, ки дурӯғгӯёни маккор паҳн кардаанд, ҳуш ва ҳисси худро гум кардааст (1 Тимотиюс 4: 1, 2; Ибриён 10:22).

Дар **чашми** Худо ҳар чизе, ки дар бораи дар дил меравад мебинад. Ҳеҷ чизро аз чашми сӯзони Ӯ пинҳон кардан мумкин нест ва аз ин рӯ, Ӯ тамоми фикру ниятҳои пинҳонии дилро медонад ва мебинад. Новобаста аз он ки шумо корҳои бади худро дар шаби торик, дар ҷангали ғафс, дар чуқуртарин чуқурӣ ва ё дар кучое ки набошед, мекунад, Худо онро мебинад. (Чашмони ин расмҳо бо ифодаи чеҳраи мард мувофиқат мекунанд).

Дар каме **забонҳои оташ** гирди дил нишон муҳаббати Худо дар атрофи дил гуноҳкор. Дар ҳоле, ки Худо аз гуноҳ нафрат дорад, Ӯ одамро дӯст медорад ва намехоҳад марги гунаҳгорро, балки барои он ки вай аз гуноҳҳои худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад (2 Петрус 3: 9). Исо барои наҷоти гунаҳкорон омад. Дар осмон барои як гунаҳкоре, ки тавба мекунад, шодии бузургест (Луқо 15: 7). Забонҳои хурд инчунин дар бораи хуни Исои Масеҳ, «Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад» мегӯянд. (Юҳанно 1: 29).

Дар **фариштаи** намояндаи Каломи Худо. Худо мехоҳад бо онҳое, ки фиреб хӯрдаанд ва бори гуноҳи зиёдеро бар дӯш доранд, суҳбат кунад, то онҳо аз роҳҳои гунаҳкоронаи худ баргарданд ва бигуздоранд, ки нурҳо ва муҳаббати Худо дар дилҳои онҳо ҷой гирад.

Дар **кабӯтаре** нишонае аз Рӯҳулқудс, Рӯҳи, ки нишон медиҳад ҳақиқатро дар бораи Худо, дар бораи гуноҳ ва он чӣ дуруст аст, ва дар бораи довариҳои Худо (Юҳанно 15:26) аст. Рӯҳи Муқаддас дар ин ҷо берун аз дили инсон зоҳир карда мешавад. Вай дар ҷое зиндагӣ карда наметавонад, ки гуноҳ ҳукмронӣ мекунад.

Агар тасвири ин қалб бо ҳолати дили шумо яксон бошад, ба Худованд нидо кунед, дили худро ба ӯ кушоед, бигзор нури Каломи ӯ дурахшад. "Ба Исои Худованд имон оваред, ва шумо наҷот хоҳед ёфт". (Аъмол 16:31). Худо мехоҳад, бале, ӯ ваъда додааст, ки дили шуморо тағир медиҳад, ба шумо як дили нав ва ақли нав медиҳад. (Ҳизқиёл 11:19). Ин дар расми дуҷумла шарҳ дода шудааст.

2. ДИЛЕ, КИ ГУНОҶ ДОРАД

Дар ин расм дили тавба карда шудааст, ки ба ҷустуҷӯи Худо шурӯъ мекунад. Ҷаришта шамшерро дар даст дорад, ки Каломи Худо, ки «зинда ва фаъол, аз ҳар гуна шамшери дудам тазтар аст, тамоми роҳро мебурад, то он ҷое, ки

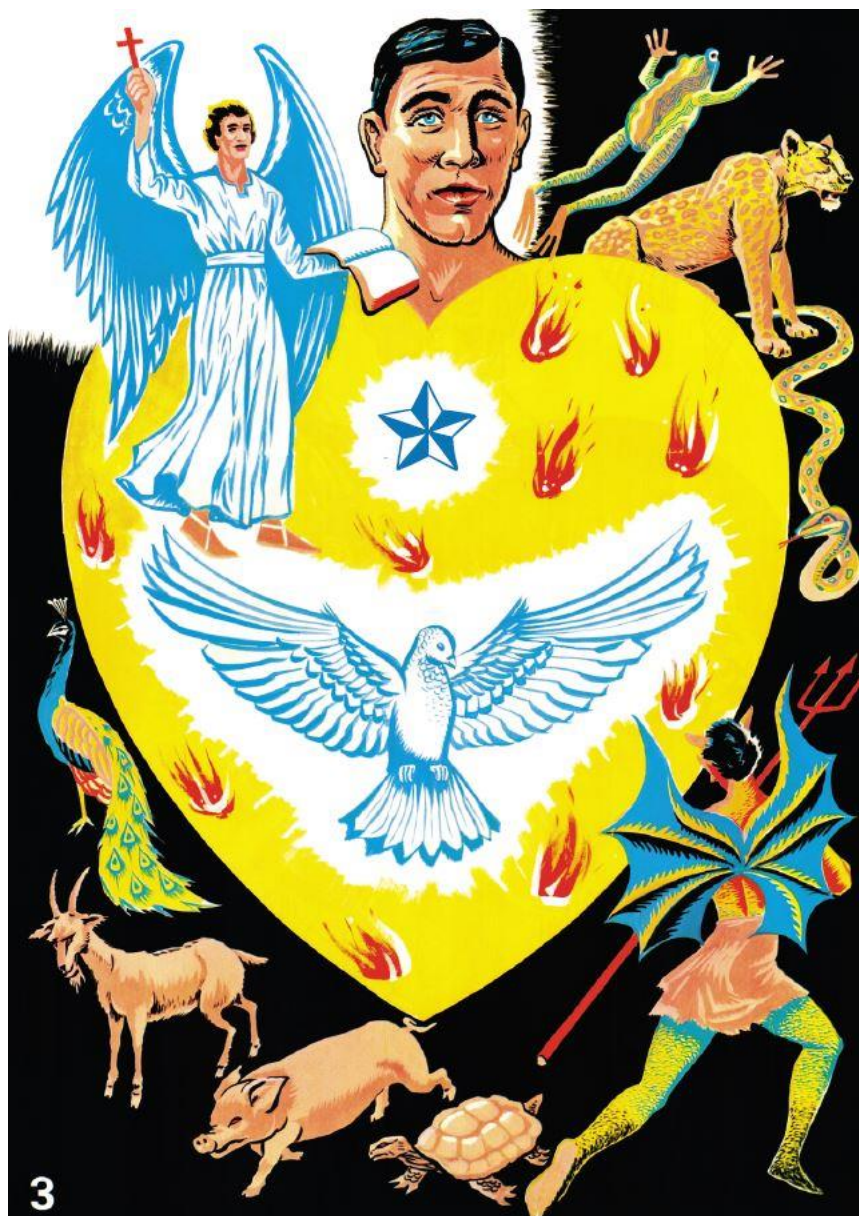
рӯҳ ва рӯҳ ба ҳам меоянд, ба он ҷое ки буғумҳо ва мағзҳо ба ҳам меоянд. Он хоҳишҳо ва фикрҳои дили одамро доварӣ мекунад». (Ибриён 4:12). Каломи Худо ба ӯ хотиррасон мекунад, ки «гуноҳ музди худро медиҳад - марг» (Румиён 6:23) ва «ҳама бояд як бор бимиранд ва пас аз он Худо доварӣ кунад». (Ибриён 9:27). Ҷойгоҳи гунаҳкорон ва беимонон дар кӯл хоҳад буд, ки бо оташ ва сулфур месӯзад». (Ваҳй 21: 8).

Дар дасти дигари ӯ фаришта косахонаи сардорад. Ин ба хотиррасон кардани гунаҳкор аст, ки ҳамаи мо мемирим. Ҷисми мо, ки мо онро хеле дӯст медорем, мепӯшонем, ғизо медиҳем ва зебо месозем, барои қонеъ кардани хоҳишҳо ва орзуҳои чунин ғамхорӣ ва диққат медиҳем, мемирад ва фано мешавад ва кирмҳо онро нобуд мекунанд, вақте ки ҷон ва рӯҳи мо то абад зинда аст, ва рӯзе дар назди Масеҳ зоҳир хоҳад шуд, то ки ӯро доварӣ кунанд (2 Қўринтиён 5:10). Дар ин ҷо мо гунаҳкорро мебинем, ки пайғоми Худоро пай мебарад ва дили худро ба муҳаббати Худо боз мекунад. Рӯҳи Муқаддас ба дили торик ва гунаҳкор нур мепошад. Нури Худо ба дили ӯ медарояд, то тамоми зулмотро дур кунад. Вақте ки нури Худо медарояд, торикӣ бояд равад. Гуноҳе, ки ҳама ҳайвонҳои гуногун дар ин ҷо тавсиф кардаанд, бояд бираванд. Аз ин рӯ, хонандаи азиз, ба Исо иҷозат диҳед, ки нури ҷаҳон ба дили шумо ояд ва торикӣ ва амалҳои

бади зулмот бояд дилро тарк кунанд, тавре ки дар ин расм нишон дода шудааст. Исо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар касе, ки Маро пайравӣ мекунад, нури зиндагӣ хоҳад дошт ва ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ нахоҳад рафт ». (Юҳанно 8:12). Шумо ҳеҷ гоҳ муваффақ нахоҳед шуд, ки бо кӯшиши худ, хиради худ ва ё хиради одамон гуноҳро аз дилатон берун кунед. Осонтарин, боэътимод, зудтарин ва муассиртарин ва ягона роҳ ин иҷозати ба Исои Нур ворид шудан аст, ва торикӣ, ки гуноҳ аст, бояд аз он ҷо равад. Моҳ ва ситорагон шояд дар шаби торик ба мо кӯмаке расонанд, аммо вақте ки офтоб тулӯъ кард, торикӣ ва инчунин чароғҳои хурд аз байн мераванд. Исо Офтоби адолат аст. Вақте ки ба маъбади Ерусалим даромад, ҳамаи онҳоеро, ки дар он ҷо хариду фурӯш мекарданд, пеш кард. Вай мизҳои саррофон ва сандуқи кафтарфурӯшонро чаппа карда, гуфт: «Дар Навиштаҳо навишта шудааст, ки Худо гуфтааст: "Хонаи ман хонаи ибодат номида хоҳад шуд". Аммо шумо онро паноҳгоҳи дуздон карда истодаед! " (Матто 21:13). Дили шумо ният дорад хонаи Худо, маъбади Худо бошад. Вай мехоҳад дар он зиндагӣ кунад, онро зебо созад, онро бо нур, муҳаббат ва шодӣ пур кунад. Исо на танҳо барои омурзиши гуноҳҳои мо омадааст, балки Ё омадааст, то моро наҷот диҳад ва моро аз қудрат ва ҳукмронии гуноҳ раҳо кунад. "Агар

Тисар (Исо) шуморо озод кунад, пас шумо воқеан озод хоҳед буд." (Юҳанно 8:36).

3. ДИЛИ ТАВБА

Дар ин расм ҳолати дили гунаҳкори воқеан тавба кардашуда ба мо нишон дода шудааст. Ҳоло ў

бузургӣ ва даҳшати гуноҳҳои зиёди худро мебинад, ки барои он Исо дар салиб мурдааст. Ҳангоме ки ӯ салиберо мебинад, ки фаришта, Каломи Худо ба ӯ нишон медиҳад, ин дили ҳозир пушаймоншударо мешиканад ва ӯ аз пушаймони бисёр гуноҳояш пушаймон ва ғамгин аст. Вақте ки ӯ муҳаббати бузурги Худоро, ки дар Исои Масеҳ ифода ёфтааст, мебинад, ин муҳаббат дили ӯро об мекунад, алахусус вақте ки ӯ дарк мекунад, ки Исои Масеҳ, Писари Худо, барои рафъи гуноҳҳои зиёди худ омадааст, зеро ӯ бо омодагӣ дар мурдани худ мурд дар салиб ҷойгир кунед.

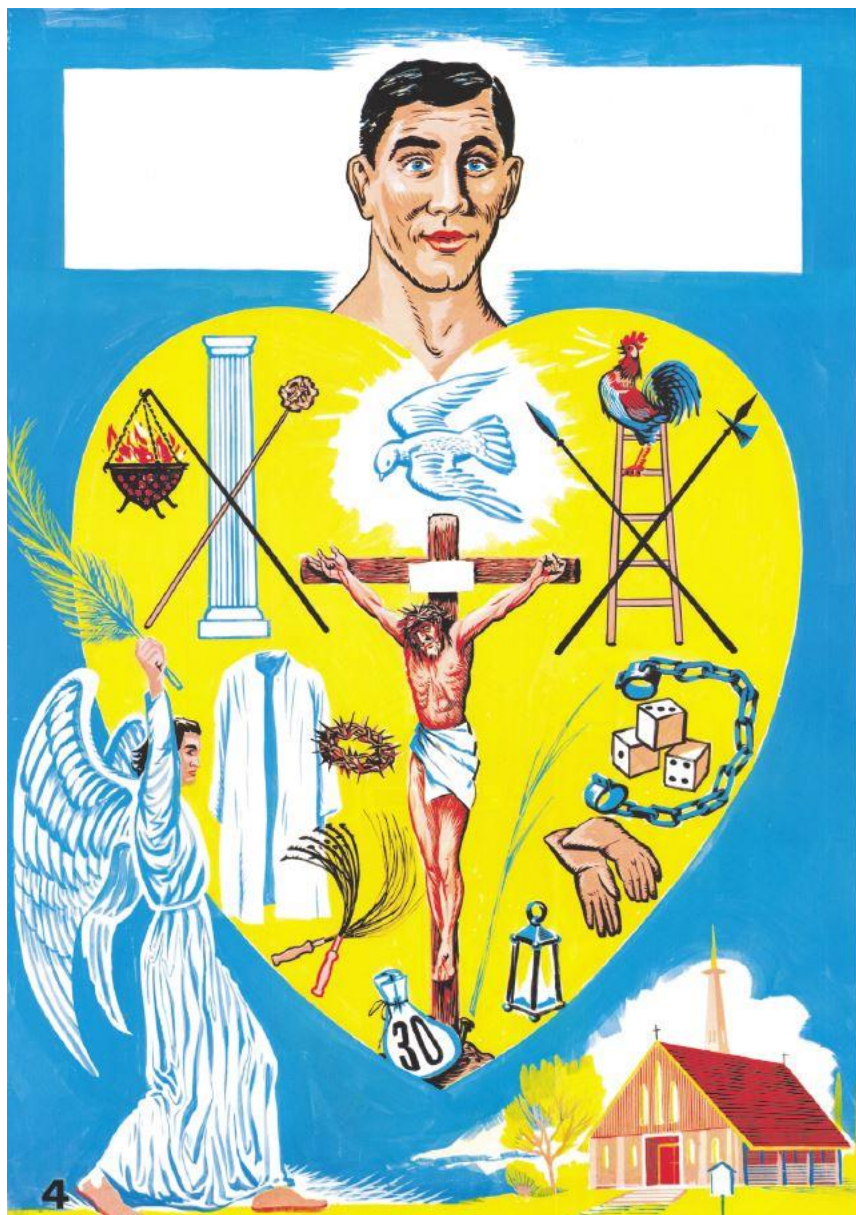
Далели он, ки Исоро қамчинкорӣ карданд, бо хорҳо тоҷдор карданд, дар дастҳо ва пойҳояш мехҳо заданд ва дар салиб барои гуноҳҳои мо мурданд, ба хонаи гунаҳкори тавба равшан ва амиқ оварда, дил ва ҳаёти ӯро комилан иваз кард. Ҳангоми хондани Каломи Худо, ки дар он ӯ худро дар оина мебинад, бештар ва бештар дарк мекунад, ки то чӣ андоза аз Худо рӯй гардонда, ба фармонҳои ӯ саркашӣ кардааст. ӯро ҳисси андӯҳ ва андӯҳи азим фаро мегирад ва вақте ки ӯ дили худро дар назди Худо бо ашк ва гирияти талх мерезад, Исо ба ӯ наздик мешавад. Ҳангоми дарк кардани он, ки «хуни Исо, Писари ӯ, моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад», муҳаббат ва осоиштагии Худо ба дили ӯ ворид мешавад. (1 Юҳанно 1: 7). «Эй Худо, дар ман дили поке эҷод кун ва рӯҳи наву вафодорро дар ман ҷой кун». (Забур

51:10). Боз Каломи Худо мегӯяд: "Ман аз онҳое, ки фрурӯтан ва тавба мекунад ва аз ман метарсанд ва ба ман итоат мекунад, хушнуд ҳастам". (Ишаъё 66: 2). Рӯҳи Муқаддас суханони Исоро барояш равшан нишон медиҳад: «Далер бош, писарам (духтарам)! Гуноҳҳои шумо бахшида шуданд". (Матто 9: 2). Дар ҳоле ки ӯ ханӯз ба салиб ва ба хуни Исои дар салиб рехташуда менигарад ва боварӣ дорад, ки ҳамааш барои ӯ шудааст, ӯ дарк мекунад, ки бори гуноҳ бардошта шудааст, зеро Исо ба азобҳо тоб овард ин мебоист аз онҳо мо мешуд; ки "ба сабаби гуноҳҳои мо ӯ маҷрӯҳ шуд, ба сабаби бадиҳои мо латуқӯб карда шуд", "Худованд ҷазоро бар ӯ афтод". (Ишаъё 53).

Рӯҳи Муқаддас ва муҳаббати Худо дили покшударо ба даст мегиранд. Ҳангоми ба Исо бовар кардан, ӯ дарк шудани гуноҳҳои шумо мефаҳмад ва аз ин рӯ дар дилаш итминон пайдо мекунад, ки хуни Исо, Писари Худо, ӯро аз ҳар гуноҳ пок кардааст (1 Юҳанно 1: 7). Ҳоло ӯ мутмаин аст, ки ҳар касе, ки ба Исо бовар мекунад, намемирад (рӯҳонӣ), балки ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад ёфт (Юҳанно 3:16). "Зеро бо марги қурбонии Масеҳ мо озод мешавем, яъне гуноҳҳои мо бахшида мешаванд". (Эфсӯсийн 1: 7). Ҳавасҳои гунаҳкоронаи табиати инсонӣ акнун ба хоҳиши амиқи зиндагӣ барои Худо ва хидмат ба ӯ, ки «аввал моро дӯст медошт» ҷойгузин кардаанд. (1

Юҳанно 4:19). Вай ба ҷои дӯст доштани ҷаҳон ва чизҳои ҷаҳон, Худо ва чизҳои Худоро дӯст медорад.

Аз ин рӯ, дар ин расм мо мебинем, ки ҳайвонҳои, ки гуноҳро ифода мекунанд, ҳоло берун аз қалби ӯ қарор доранд, гарчанде ки Шайтон намехоҳад хонаи пештараи худро тарк кунад, ба қафо нигарист ва умедвор буд, ки бори дигар даромадгоҳ пайдо мекунад. Барои ҳамин Исои Худованд моро огоҳ мекунад, ки бедор ва дуо гӯем; ба шайтон муқобилат кунед, то ки ӯ аз мо гурезад (Яъқуб 4: 7).

Ин расм дар бораи як масеҳие сухан меронад, ки тавассути марги Парвардигор ва Наҷотдиҳандаи мо, Исои Масеҳ осоиштагии комил ва наҷоти ҷовидониро пайдо кардааст ва аз ин рӯ бо ҳеҷ чизи дигар фахр намекунад, танҳо «танҳо дар

бораи салиби Худованди мо Исои Масеҳ; зеро ба воситаи салиби Ӯ ҷаҳон барои мо мурдааст, ва мо барои ҷаҳон мурдаем». (Ғалотиён 6:14). Исо дар салиб мурд, то ки мо низ "барои гуноҳ бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем" (1 Петрус 2:24); як масеҳӣ барои ҷаҳон мурдааст. Ба мо амр дода шудааст, ки "бигзор Рӯҳ ҳаёти моро роҳнамоӣ кунад ва мо хоҳишҳои табиати инсониро қонеъ карда наметавонем". (Ғалотиён 5: 16,25).

Сутуне, ки Ҳазрати Исо пас аз он ки либосҳояшонро кашиданд, ба он баста шуда буд, дар ин тасвири қалб ва инчунин тозиёнаҳо нишон дода шудааст, ки бо он бераҳмона қамчинкорӣ мекарданд. Ӯ барои гуноҳҳои мо ҷазо гирифт, зеро "мо бо ҷазои ӯ гирифтор шудем". (Ишаъё 53: 5). Ҳиродус ва сарбозонаш Ӯро тамасхур карданд ва пас аз он ки қамчинкорӣ карданд, ба ҷои ӯ бо тоҷи тилло тоҷ мондан, ба ҷои асои подшоҳ, тоҷи шоҳаҳои хордорро ба сараш заданд ва ба дасти росташ чӯб гузоштанд. Ва онҳо ба Ӯ сачда карда, Ӯро тамасхур карданд ва гуфтанд: «Зинда бод Подшоҳи Яҳудиён!» Онҳо ба Ӯ туф карданд ва чӯбро аз Ӯ гирифтанд ва ба сараш заданд. Пас аз он ки Ӯро чунин шармоварона ва бераҳмона тамасхур карданд, ӯро ба салиб меҳкӯб карданд (Матто 27: 27-31).

Бисёр масеҳиёни ба истилоҳ вучуд доранд, ки намоз меҳонанд, дар маросими муқаддаси

шарикии муқаддас иштирок мекунад, сурудҳои Худоро месароянд ва аммо бо амалҳои гунаҳкоронашон ҳамеша Писари Худоро ба салиб меҳаққ мекунанд (Ибр. 6: 6). "На ҳар касе, ки маро" Ҳазрат, Худованд "меҳонад, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки фақат онҳое ки Падари осмониамро меҳаққанд ба ҷо оранд". (Матто 7: 21-27).

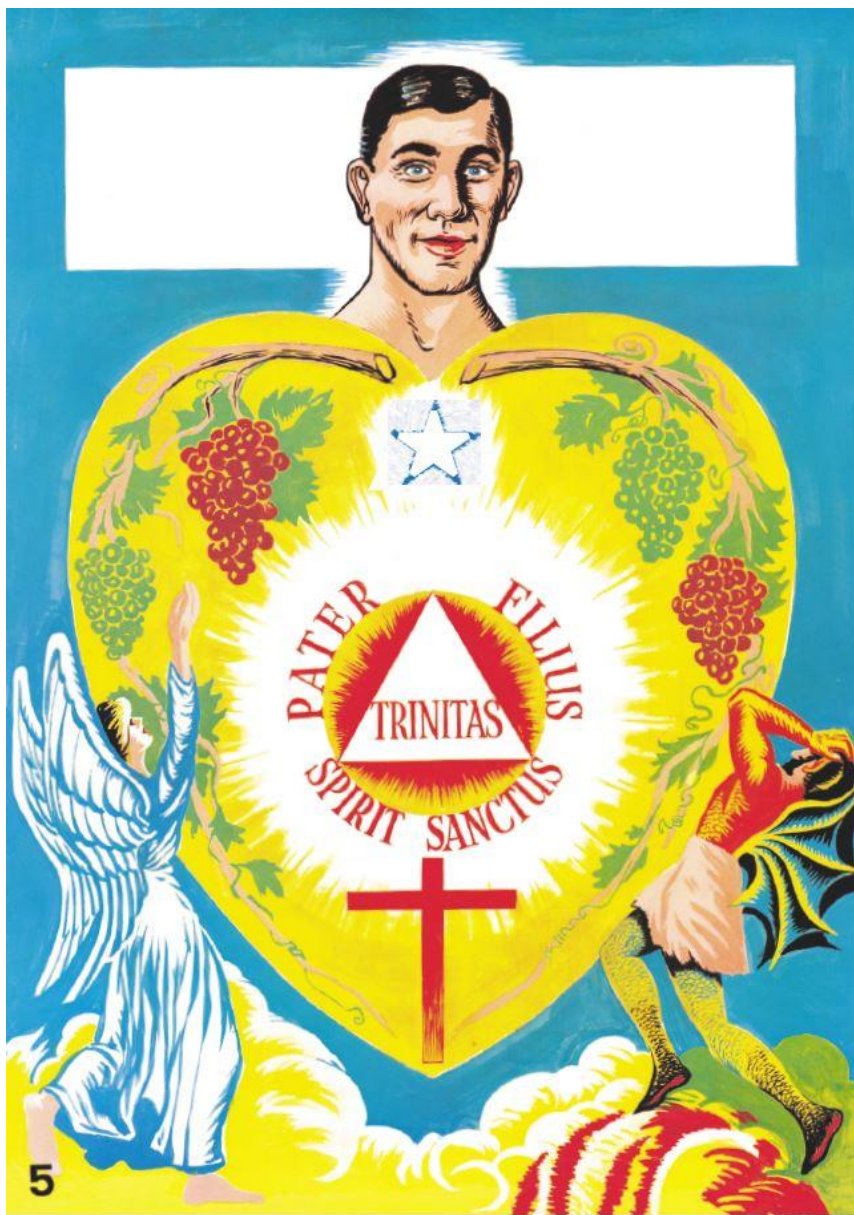
Дар ин расм мо инчунин ҳалтаи пулро ба Яҳудо, ки ба Исои Худованд хиёнат карда, ўро ба сӣ тангаи нуқра фурӯхтааст, ёфтем, зеро муҳаббати пул қалбро ба даст гирифта буд ва танҳо он чизе, ки ў метавонист фикр кунад. Фонар, занҷирҳо ва ғайраро сарбозоне, ки Исоро шабона асир карданд, истифода мебарданд. Крис, ки аксар вақт барои қимор истифода мешуданд, сарбозон ҳангоми либосҳои ў қиморбозӣ мекарданд. "Онҳо барои либоси ман қиморбозӣ мекунанд ва онҳоро дар байни худ тақсим мекунанд." (Забури 22:18). Онҳо ҳама чизро аз Исо гирифтанд, аммо Худро рад карданд ва гуфтанд: "Мо намехоҳем, ки ин шахс подшоҳи мо шавад".

Одамон дар маҷмӯъ меҳаққанд, ки ҳама неъматҳоро аз ҷониби Худо, тамоми борон ва ҳама офтобро ба даст оранд, аммо онҳо намехоҳанд худро ҳамчун Худо ва Устоди худ ибодат кунанд. Барои бисёриҳо, Худо танҳо қодир аст, ки дар лаҳзаҳои саҳт ва ноумедӣ кӯмак кунад.

"Бо найза сарбозон паҳлӯи ӯро сӯроҳ карданд ва дарҳол хун ва об рехтанд." (Юҳанно 19: 33-37). Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Петрус се маротиба гуфт, ки Исоро намешиносад, аммо баъдтар бо алам гирифта тавба кард (Матто 26: 69-75). Оё шумо ошкоро изҳор мекунед, ки бо гуфтор ва рафтори худ дили худро ба Исои Масеҳ бахшидаед? Ё шумо шарм мекоред, ки ба дигарон хабар диҳед? Исо гуфт: «Агар касе дар назди мардум эълон кунад, ки аз они Ман аст, ман низ барои ӯ дар назди Падари худ, ки дар осмон аст, амал мекунам. Аммо агар касе маро ошкоро рад кунад, ман ӯро дар назди Падари осмониам рад хоҳам кард ». (Матто 10: 32,33).

Исо инчунин гуфт: "Ҳар кӣ салиби худро бардошта, ба пои ман наравад, лоиқи шогирди ман нест". (Матто 10:38). Хушо онҳое ки дар Санг паноҳ меёбанд, Исои Масеҳ!

*"Роки асрҳо, барои ман чуқур,
Иҷозат диҳед худамро дар Ту пинҳон
кунам;
Бигзор об ва хун
Аз ҷониби given шумо, ки ҷорист,
Давои дучандон аз гуноҳҳо ҳазар кунед;
Маро аз гуноҳ ва қудрати он пок кун".*

Дар ин расм дили соф ва покшудаи гунаҳкор нишон дода шудааст, ки бо лутфу марҳамати фаровони Худо наҷот ёфтааст. Он ба маъбади ҳақиқии Худо, хонаи Худо, Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас табдил ёфт, мувофиқи ваъдаи

Исои Масеҳи Худованд, «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ба таълимоти Ман итоат хоҳад кард. Падари Ман ӯро дӯст хоҳад дошт ва Ман ва Падари Ман назди ӯ омада, бо ӯ зиндагӣ хоҳем кард». (Юҳанно 14:23). Худо инсонро ба воситаи Исои Масеҳ эҳтиром мекунад, баракат медиҳад ва рӯҳбаланд мекунад. (Луқо 1:52).

Ҳоло дил ба маъбади ҳақиқии Худо табдил ёфтааст. Гуноҳ ронда шудааст. Ба ҷои он ҳайвонҳои гуногун, ки Шайтон, падари дурӯғҳо таҳти назорат доранд, мо Рӯҳи Муқаддас, Рӯҳи Ҳақро мебинем, ки дар дил зиндагӣ мекунад. Ба ҷои ҷои тавлид кардани гуноҳ, дил ба дарахти зебо ва боғи мевадор табдил ёфтааст, ки меваҳои Рӯҳро ба монанди муҳаббат, шодмонӣ, сулҳ, фурӯтанӣ, сабр, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, худдорӣ дошта бошад ва дигарон, ки барои Худо ва инсон писандида ва писандидаанд (Ғалотиён 5: 22-23). Ҳоло вай ба шоҳи мевадихандаи токи ҳақиқӣ табдил ёфтааст - Худованди мо Исои Масеҳ. Сирри ин ҳосилхезӣ дар он аст, ки ӯ бо Масеҳ муттаҳид аст ва Масеҳ ва сӯҳанони ӯ дар ӯ боқӣ мондаанд (Юҳанно 15: 1-10). Вақте ки ӯ бо Рӯҳулқудс пуршуд ва таъмид гирифт, вай қудрат дорад, ки табиати инсонӣ ва хоҳишҳои онро мағлуб кунад ва кушад (Ғалотиён 5:24). Рӯҳи Муқаддас ҳаёти ӯро роҳбарӣ мекунад ва ӯ хоҳишҳои табиати инсониро қонеъ намекунад (Ғалотиён 5:16). Вай акнун на бо он чизе, ки мебинад, мешунавад ва

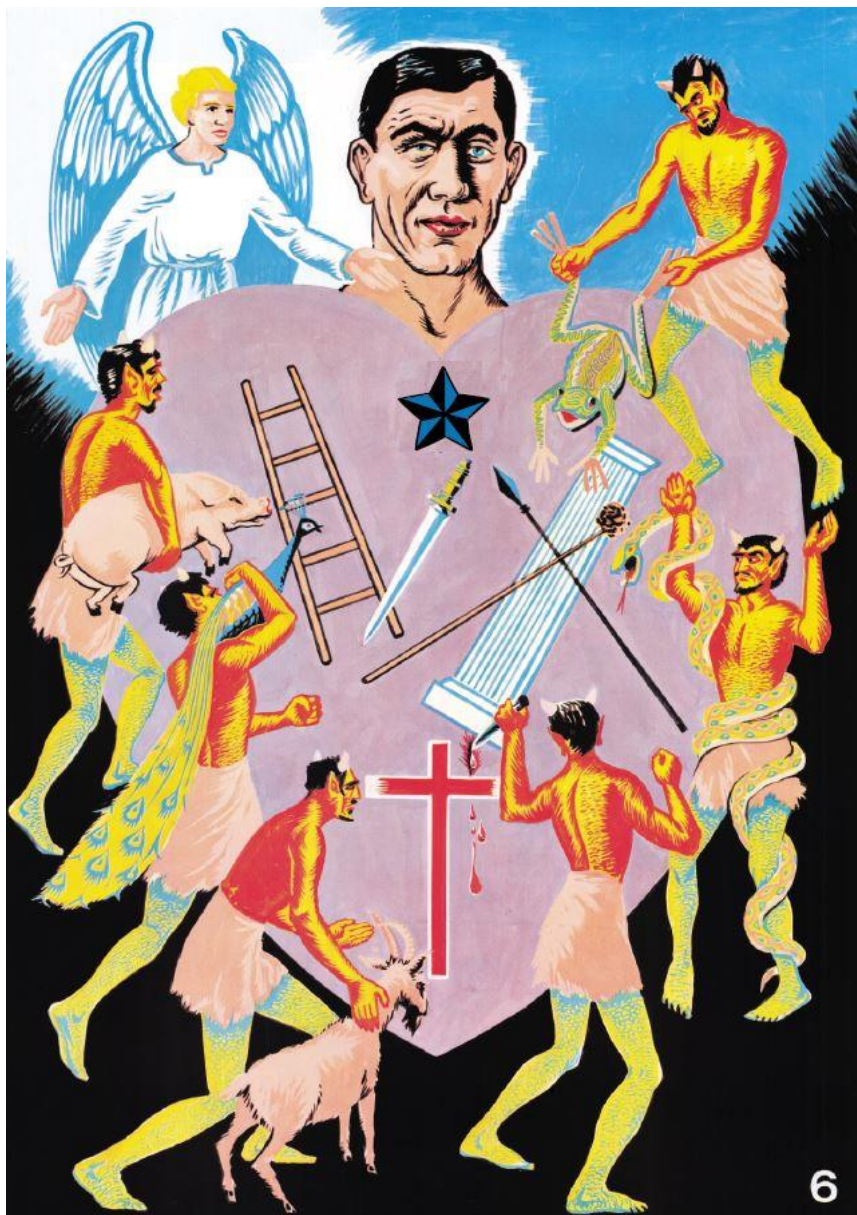
эҳсос мекунад, балки бо имон зиндагӣ мекунад - зеро "мо бо имон ба ҷаҳон ғалаба мекунем". (1 Юҳанно 5: 4). Вай бо боварӣ ва умед зиндагӣ мекунад ва бо интизории бозгашти наздики Худованди мо Исои Масеҳ қавӣ мегардад. Ӯ зиндагӣ мекунад муҳаббати Худоро, ки то абад боқӣ мондааст.

«Хушо покдилон; онҳо Худоро хоҳанд дид!» (Матто 5: 8). Шоҳ Довуд, сарфи назар аз ҳама сарватҳо ва пирӯзиҳояш бар душманон, медонист, ки бузургтарин ҷанг дар дили ӯ мегузарад ва ниёзҳои амиқи рӯҳонии ӯро дарк мекунад, дуо гуфт: "Эй Худо, дар дили ман як дили пок эҷод кун ва рӯҳияи нав ва вафодор дар ман ». (Забур 51:10). Ҳеҷ кас наметавонад дили худро пок кунад ва ё дили софе ба вучуд оварад, магар ин ки тавба карда, дар ҳақиқат мисли Довуд ба Худо муроҷиат кунад ва аз Худо хоҳиш кунад, ки дар ӯ дили поке эҷод кунад. Худо меҳаҳад, ки дар ҳаёти шумо чизи наvero ба амал орад. Бо ваъдаҳои бардурӯғ ва коғазҳои қиматнок либоси дарида ва кандашудаи некии худро таъмир карда наметавонед, ки дили шуморо макони муносиби Худо қарор диҳад. Вай танҳо ба кӯмаки шумо омодагӣ мегирад, зеро Ӯ ваъда додааст, ки «Ман ба шумо оби тоза мепошам ва шуморо аз тамоми бутҳоятон ва ҳама чизҳое, ки шуморо палид кардаанд, пок месозам. Ман ба шумо дили нав ва ақли навро ато мекунам. Ман дили сангдили туро аз санг

бардошта, ба ту дили фармонбардор медиҳам. Ман рӯҳи худро дар шумо хоҳам гузошт ва хоҳам дид, ки қонунҳои маро риоя кунед ва ҳамаи фармонҳои ба шумо додаамро риоя кунед. " (Ҳизқиёл 36: 25-27). Ин паёми Аҳди Қадид аст, ки Худо ба воситаи Писари Худ Исои Масеҳ ба мо ато кардааст.

Дар ин расм мо инчунин фариштаро аз нав зоҳир шуданро мебинем. Фариштагон таъин карда шудаанд, ки «онҳоеро, ки Худовандро ҷалол медиҳанд ва онҳоро аз хатар наҷот медиҳанд», муҳофизат кунанд. (Забур 34: 7; 91:11; Дониёл 6:22; Матто 2:13; 13:39; 18:10; Аъмол 5:19; 12: 7-10).

Дар ин расм шайтон низ дида мешавад, ки дар наздикии қалб истода, гӯё имкони дубора ворид шудан ба хонаи собиқи худро мушоҳида мекунад. Аз ин сабаб, моро огоҳ мекунад, ки «хушёр бошед, хушёр бошед! Душмани шумо, Иблис, мисли шери ғуррон давр зада, касеро меҷӯяд, ки меҳӯрад ». (1 Петрус 5: 8). Аксар вақт ӯ ҳамчун фариштаи нур пинҳон карда мешавад, фарзандони бепарвоёнаи Худоро бо хоҳишҳои ин дунё васваса мекунад ва мекӯшад, ки бо мақри худ ҳатто мардуми интихобкардаи Худоро фиреб диҳад. Аммо, агар мо ба шайтон муқобилат кунем, ӯ аз мо мегурезад. (Яъқуб 4: 7).

Ин тасвири ғамангези шахсе аст, ки бо тарзҳои пешинааш афтод. Як чашм ба пӯшидан сар карда, нишон медиҳад, ки вай дар ҳаёти масеҳии худ хунук ва хоболуд мешавад, дар ҳоле ки чашми дигар бешармона ба атроф менигарад ва

ба ҷаҳон ишқ мекунад. Нури дарун хира гашт ва тасвирҳо дар дилаш, ки омодагии ўро ба азоб бо Масеҳ нишон медиҳанд, афтоданд ва дигар рост нестанд. Ўро васвасаҳо фаро гирифтаанд, ки ба ҷои муқовимат ба онҳо оҳиста дода мешавад. Вай акнун ба ҷои гӯш кардани овози Худо ба гӯш кардани пешниҳодҳои маккоронаи шайтон ва ваъдаҳои бардурӯғ шурӯъ мекунад. Гарчанде ки ў то ҳол метавонад калисои калисо бошад ва хоҳишҳои худро ба чизҳои ҷаҳон зери шакли дин пинҳон кунад, муҳаббат ба Худо дар дилаш хунук шудааст. Ў дар байни ду роҳ истода, бетараф шуд. Вай ба бозӣ бо чизҳои дунё шурӯъ мекунад ва танҳо вонамуд мекунад, ки Худоро дӯст медорад. Ситора дар қалбаш, виҷдон хира мешавад. Салибро дигар бо табассум намебаранд, балки ба бори номатлуб ва вазнин мубаддал мекунад. Имонаш ба ларза медарояд, вай бо Худо дар тамос дуо гуфтандро бас мекунад, нисбати фишори дилаш бетаваҷҷӯҳ ва бепарво мешавад ва оҳиста ба шайтоне, ки дар назди дилаш интизор аст, ҷой медиҳад. Ў аз муоширати одамони гунаҳкор бештар аз ширкати фарзандони ҳақиқии Худо лаззат мебарад.

Товус, ки ифодаи ғурур аст, дубора роҳи ҷустуҷӯро меҷӯяд. Шояд ў фаромӯш кардааст, ки танҳо бо файз наҷот ёфтааст ва масеҳии мағрур мешавад. Хоҳиши нӯшидани машрубот дарро мекӯбад ва даромадан мехоҳад. Мумкин аст дар

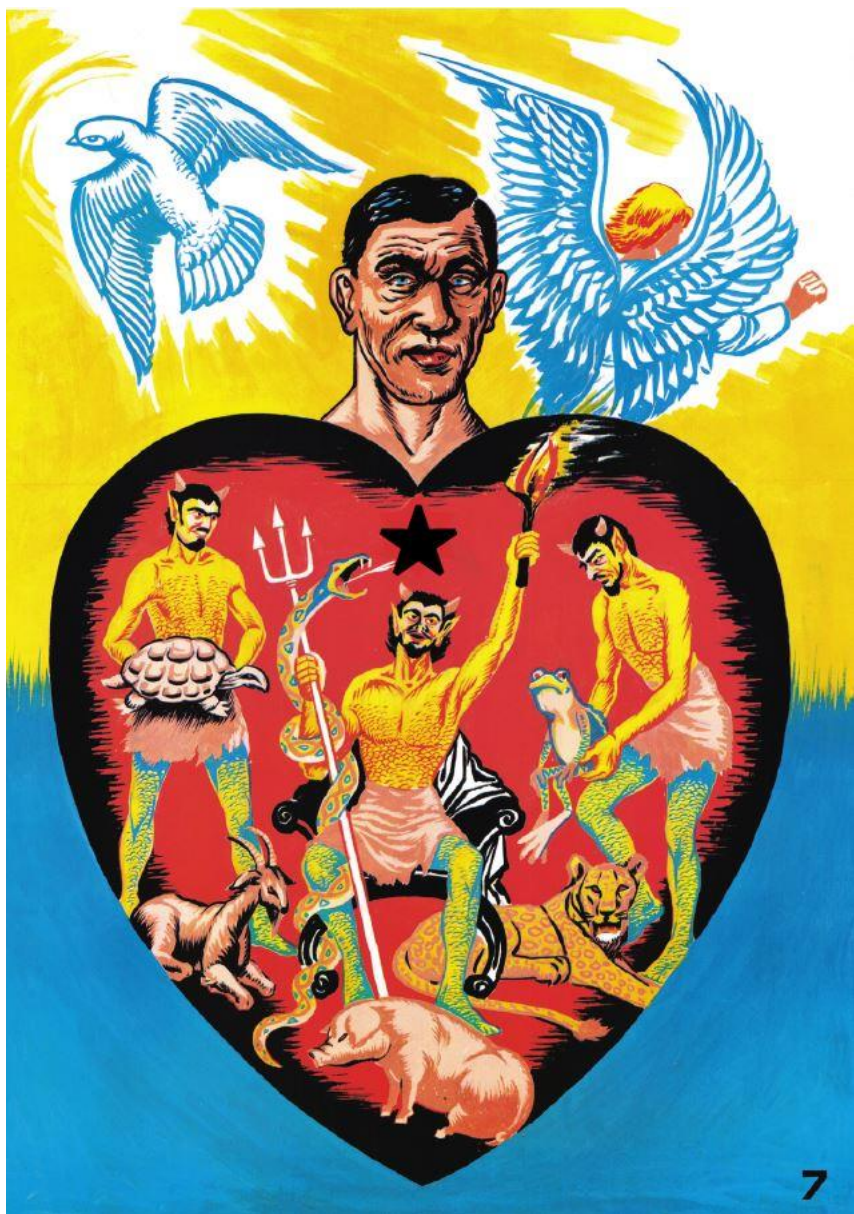
муносибати махсусе бошад, ки дар ҷамъомади дӯстони гунаҳкоре бошад, ки дар он ҷо вай шарм дорад, ки аз ӯ фарқ кунад, заиф ё номатлуб, ки шайтон ба ӯ гӯяд ки ин як маврид ба ҳаёти рӯҳонии ӯ осеб нарасонад. Фикрҳо ва хоҳишҳои рӯҳонӣ худро ҳис мекунанд. Шояд ӯ аз лаззатҳои ифлос лаззат бурданро сар кунад, ба такрор ба такрор ба расмҳои ношоиста ва аз ширкати нодуруст баҳравар шудан ба толорҳои рақс, вақтхушиҳои бади дунявӣ бо назардошти пешниҳодҳои гунаҳкоронаи шайтон, ки ба ӯ мегӯяд, ки ин табиати инсон аст ва ин як гуноҳ воқеан хато нест.

Дар ҳақиқат, агар мо паррандаҳои ваҳшии бадиҳо ва фикрҳои бадро аз болои сари мо парвоз кунанд, мо наметавонем кӯмак расонем, аммо агар мо иҷозат диҳем, ки онҳо моро идора кунанд ва дар дили мо лонаҳои худро гузоранд ва аъмоли бади худро афзун кунанд. Агар мо ба шайтон ангушти хурди худро диҳем, ӯ албатта тамоми дастро мегирад ва ҷон ва рӯҳро ба дӯзахи абадӣ мекашад. Аз ин рӯ, огоҳии ҷиддии Худо ба мо ин аст, ки аз ҳавасҳои ҷавонӣ канорагирӣ намоем ва бо гуноҳ бозӣ накунем, новобаста аз он ки ин ҷӣ гуна хоҳад буд. Ба сӯи Исо, муҳофиз ва муҳофиз давед.

Марде, ки дар ин расм дидааст, ки ба ханҷар қалб мезанад, дар бораи онҳое сухан меронад, ки масеҳиятро масхара мекунанд ва муқобилат мекунанд. Онҳо бо забонҳои бардурӯғ ва лабони

масхараомези худ корд мезананд ва қалбҳои масеҳиёро захмӣ мекунанд - ҳамлаҳое, ки дили тақсимшуда наметавонад зинда монад. Вай аз Худо бештар метарсад ва аз тарси он ки одам чӣ мегӯяд ва мекунад, ғуломи одамон мешавад ва аз Худо дур мешавад. Хашм ва табъи бад худро дар лаҳзаҳои душворӣ ва ноумедӣ нишон дода, онҳоро маҷбур мекунад, ки он мори бадтарини ҳасад, ки ҳангоми муваффақ шудан ва шукуфоии дигарон пайдо шавад, бидуни огоҳӣ меҳазад ва агар нисфи имконият дода шавад, кушода хоҳад шуд дари нафрат ва ғурур.

То он даме ки муҳаббати пул дар дили мо ҷой мегирад, хеле осон аст, агар мо ба огоҳиҳои Худованди мо Исои Масеҳ итоат накунем, вақте ки мегӯяд: «Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба васваса наафтед». (Матто 26:41). "Касе ки худро мустаҳкам мепиндорад, беҳтараш эҳтиёт шавед, ки наафтад". (1 Қўринтиён 10:12). Мо бояд ҳамаи зиреҳҳоеро, ки Худо ба мо медиҳад, дар бар кунем, то тавонем ба муқобили мақри бади шайтон муқобилат кунем. (Эфсӯсиён 6: 11-18).

Ин расм ҳолати дили ошкор як марде, ки баъд аз
ӯ як маротиба дар нури Худо буд ва атои осмонӣ
ба чашид ва ҳиссаи худро Рӯҳулқудс қабул
медихад, имони ӯ даст кашида
бошад. (Ибриён 6: 4). Он инчунин ҳолати

одамеро нишон медиҳад, ки ҳеҷ гоҳ тавба накардааст ва ҷони худро ба Худо наодоаст, сарфи назар аз он, ки ҳақиқати Инҷил, ки "Хушхабар" номида шудааст ва ба ӯ ошкор карда шудааст. Одаме, ки вақте Худо бо ӯ гап мезанад, якрав аст, сарфи назар аз кӯшишҳои бефоидааш барои тағир додани худ, бадтар ва бадтар мешавад.

Худи Исо ҳолати одамонро тасвир кард, вақте ки ӯ гуфт: «Вақте ки рӯҳи бад аз одам берун меояд, вай дар кишвари хушк гашта, ҷои истироҳат мегирад. Агар ягонтоашро наёбад, ба худ мегӯяд: "Ман ба хонаи худ бармегардам". Ҳамин тавр, он бармегардад ва хонаи тозаву озода меёбад. Пас аз он берун мешавад ва ҳафт рӯҳи дигарро ҳатто аз худаш бадтар меорад ва онҳо омада дар он ҷо зиндагӣ мекунанд. Пас, вақте ки ҳамааш ба итмом расид, он шахс дар ҳолати бадтар аз ибтидо буд». (Луқо 11: 24-26). «Он чизе ки бо онҳо рух дод, нишон медиҳад, ки зарбулмасалҳо дурустанд; 'Саг ба он чизе, ки қай кардааст, бармегардад' ва 'Хуки шуста баргашта ба лой меғелонад'. "(2 Петрус 2:22).

Ин Навиштаҳо ҳолати дили гунаҳгор ё тавба накардари ба таври возеҳ шарҳ медиҳанд. Гуноҳ бо ҳама макри худ дубора барои он омадааст, ки қалбро идора кунад. Ҳатто чеҳрааш ба тарзи муайяне ҳолати қалбашро нишон медиҳад. Рӯҳи Муқаддас, ки кабӯтари мулоим маҷбур аст, ки

дилро тарк кунад, зеро гуноҳ ва Рӯҳи Муқаддас наметавонанд якҷоя зиндагӣ кунанд. Барои дил маъбади Худо ва ҳамзамон пинҳон кардани Шайтон ғайриимкон аст. Ҷаришта, Каломи Худо, маҷбур аст бо ғамгин рафтанист ва ҳамоно ба қафо нигариста, умедвор аст, ки вай шояд мисли писари гумшуда тавба кунад, ки «меҳост худро бо лӯбиёи лӯбиёи хукҳо пур кунад, аммо касе ба ӯ надод чизе барои хӯрдан. Ниҳоят ӯ ба худ омада, гуфт: 'Ман меҳезам ва ба назди падари худ рафта, мегӯям: Падар, ман дар пеши Худо ва ту гуноҳ кардам. Ман дигар ба он сазовор нестам, ки писари ту номида шавам. ' "(Луқо 15: 16-20). Падар писари ғамзадаашро дида, ӯро бахшид ва бо хурсандӣ пазируфт.

Диле, ки дар ин расм тасвир шудааст, нишонаи тавбаи ҳақиқиро нишон намедиҳад, ба сӯи Худо муроҷиат намекунад ва дар пои Исо омурзиш нахоҳад дид. Вичдони ӯ гӯё бо оҳани тафсон сӯхта хомӯш шудааст. Ӯ гӯшҳо дорад, аммо овози илтиҷои Исоро намешунавад. Ӯ чашм дорад, аммо наметавонад сӯрохи бетаги дӯзахро дар назди пойҳояш васеъ кушода бинад. Вай дигар аз идомаи гуноҳҳои худ шарм намедорад. Шайтон дар дили худ ҳукмронӣ кардааст ва ҳамчун тахт дар тахти худ нишастааст. Мумкин аст, ки вай то ҳол бо зоҳиран боэҳтиром ва мӯхтарам буданаш, бо доштани мазҳаби мазҳабӣ, ба мисли як қабри сафедшуда «аз зоҳир хуб менамояд, аммо пур аз

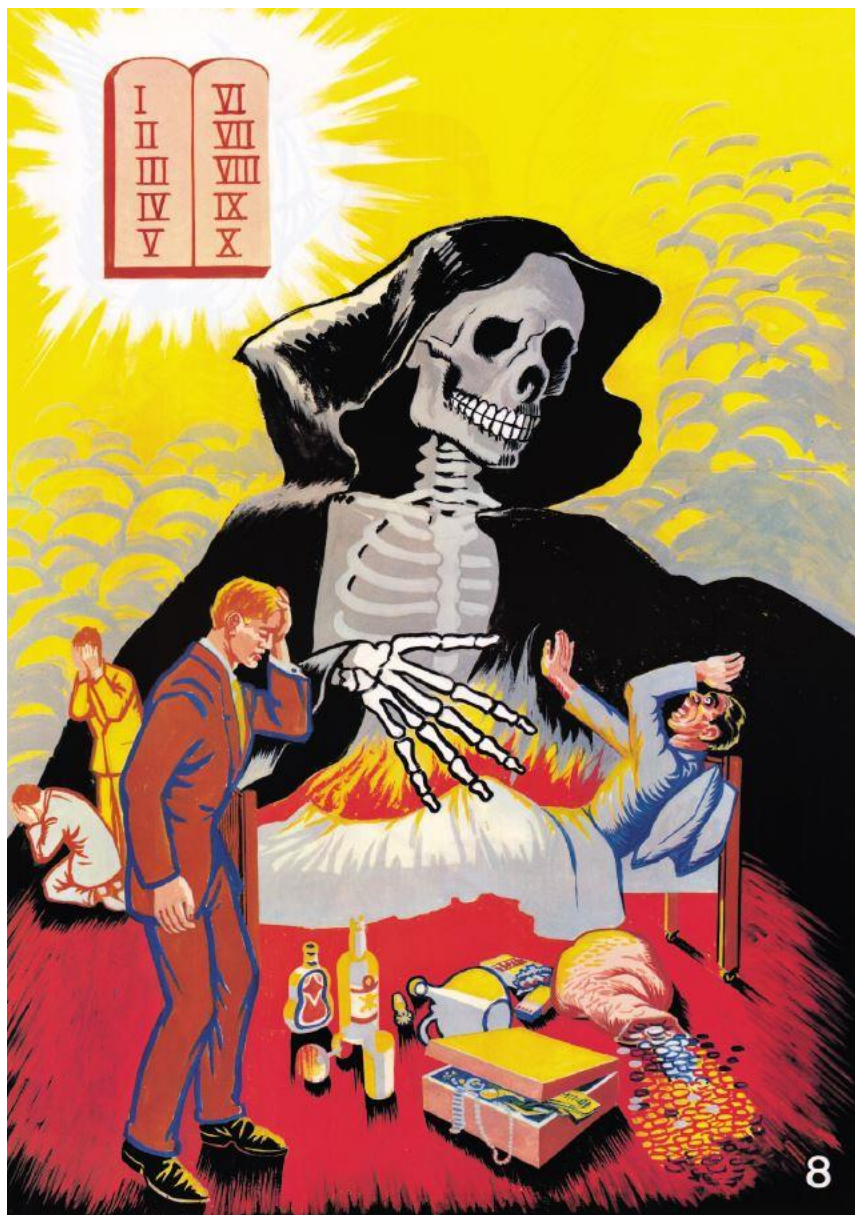
устухонҳо ва ҷасадҳои пусида дар ботин» фахр кунад. (Матто 23:27).

Падари дурӯғ ҷои Рӯҳи Ҳақро ишғол мекунад. Ҳар як ҳайвон, ҳар як гуноҳ бо деви махсус ва рӯҳи бад ба ҳам мепайвандад ва қалби ӯро ишғол мекунад. Ҳарчанд ӯ меҳост худро аз ин азобдиҳандагони бад раҳо кунад, аммо онҳо ӯро дар баста нигоҳ медоранд. «Ҳар касе, ки Қонуни Мусоро риоя намекунад, бе марҳамат ба қатл расонида мешавад, вақте ки дар асоси далелҳои ду ӯ зиёда шоҳид гунаҳгор доништа мешавад. Пас, дар бораи шахсе, ки Писари Худоро хор мекунад, чӣ гуфтан мумкин аст? ки хуни аҳди Худоро, ки ӯро аз гуноҳ пок кардааст, ҳамчун чизи арзон меҳисобад? ки Рӯҳи файзро таҳқир мекунад? Тасаввур кунед, ки чӣ қадар бадтар азобест, ки ӯ сазовор хоҳад шуд!» (Ибриён 10: 28,29; 2 Петрус 2: 1-14).

Оё ин расм бо ҳолати қалби шумо мувофиқат кунад, дӯсти азиз, бетаъхир, аз таҳти дил ба сӯи Худо гирия кунед. "Ӯ қодир аст, ки ҳоло ва ҳамеша касонеро, ки ба василаи Ӯ ба сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад" (Ибриён 7:25), ва инчунин метавонад ва омодагӣ бахшад, ки ҳамаи тавбаҳо, агар шумо тавба кунед. Вай метавонад шайтон ва ҳамаи девҳояшро боздорад ва онҳоро аз дили шумо ронад, агар шумо фақат мехоҳед, ки Ӯ инро кунад. Мисли махавие, ки ба назди Исо омада, гуфт: «Агар хоҳед, метавонед маро пок созед». Исо аз раҳм пур шуд ва дасташро дароз

карда, вайро ламс намуд. "Меҳоҳам," ҷавоб дод
ӯ. 'Тоza бошед!' "(Марқӯс 1: 40,41). Аммо агар
шумо якравиро давом диҳед ва зулмотро аз
рӯшноӣ дӯст доред, ҳеҷ умед ва кӯмаке нест,
зеро шумо маргро ба ҷои зиндагӣ интиҳоб
мекунед - "гуноҳ музди худро медиҳад -
марг". (Румиён 6:23).

8. Доварӣ гуноҳкорон аст

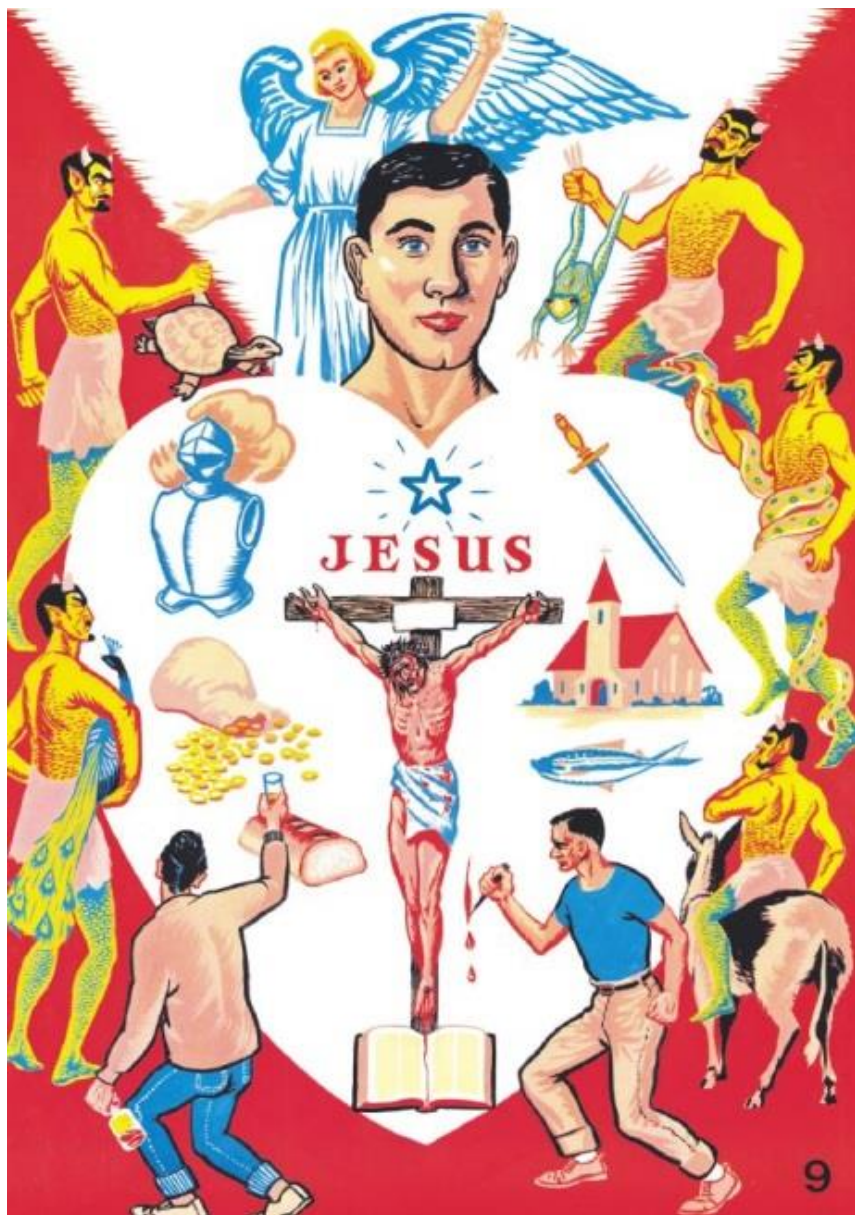

Дар ин ҷо мо гунаҳкори якравро мебинем, ки қабули қарорро дар бораи пайравӣ кардан ба Масеҳ мавқуф гузошта, ба марг наздик мешавад, баданаш пур аз дард аст ва ҷони ӯ аз тарси марг пур аст. Марг (кузова) ба вақти ғайриҷашмдошт

ва номатлуб омадааст. Лаззатҳои бардурӯғи гуноҳ аз байн рафтанд ва воқеияти даҳшатноки хароҷоти баланд ва даҳшатноки гуноҳ акнун бояд рӯ ба рӯ шаванд. Азоби ҷаҳаннам барои ӯ воқеӣ шуда истодааст. Гарчанде ки ӯ ҳоло орзуи дуо карданро дорад, вай мебинад, ки бо Худое, ки муҳаббати ӯро ин қадар вақт рад кардааст, муошират карда наметавонад. Дӯстонаш метарсанд, ки дар назди бистари ӯ истанд ва суханони тасаллои онҳо ҳоло ба ӯ кӯмак карда наметавонанд. Сарвати ӯ на ҳаёти ӯро дароз карда наметавонад, на ҷони худро наҷот диҳад ва на азоби ҷонашро коҳиш диҳад. Ӯ таваҷҷӯҳи Худоро ғайриимкон меҳисобад, зеро шайтон ба вай имконият намедиҳад.

Чизе, ки ӯ як замон дӯст медошт ва барои он зиндагӣ мекард, гӯё ӯро тамасхур мекунад ва ҳатто вазир, коҳин ё пешвои калисоҳои боэътимод, эҳтимолан наҷотёфтааш ҳоло ба ӯ кӯмак карда наметавонад, зеро ӯ муҳаббати Худоро рад карда, зери ҳукми Ӯ қарор гирифтааст. Вай дарк мекунад, ки «ба дасти Худои Ҳай афтодан чизи даҳшатнок аст!» (Ибриён 10:31). Вай умедвор буд, ки ҷони худро дар вақти мувофиқ ба Худо ё дар бистари марг додан ба Худо мебахшид, аммо ҳоло мебинад, ки дер шудааст. Ҳазорон нафар ногаҳон мемиранд, ки имкони рӯ ба рӯи бистари марг овардан ба Худо надоранд. Аз ин рӯ, ба Худо муроҷиат кардан хеле муҳим аст, дар ҳоле ки Ӯ

наздик аст. Ба ҷои шунидани суханони тасаллибахш ва наҷотбахши Худо, ин гунаҳкори марг, ки омурзиш ва муҳаббати Худоро дар тӯли умраш рад кардааст, акнун бояд овози Довари худ, Наҷотдиҳандаеро, ки вай рад карда гуфтааст, "дур аз ман, эй зердастон, Лаънати Худо! Дур ба оташи ҷовидонӣ, ки барои шайтон ва фариштагони ӯ омода шудааст!" (Матто 25:41). "Ҳама бояд як бор бимиранд ва пас аз он Худо доварӣ кунад." (Ибриён 9:27).

Ин расм як масеҳие мебошад, ки содиқ мемунад ва бар озмоишҳо ва васвасаҳои дарднок ғалаба мекунад. Ҳангоме ки ӯ аз ҳар тараф васваса мешавад, ӯ устувор мемунад ва то ба охир нигоҳ мекунад ва тавассути Исои Масеҳ ғолиб

меояд. Вай на танҳо ба сабқати насронӣ ворид шудааст, балки бо қатъият давиданро давом дода, «ба Исо, ки имони мо аз аввал то охир ба ӯ вобаста аст» нигоҳ мекунад. (Ибриён 12: 1,2).

Шайтон бо тамоми девҳояш дили мӯъминонро ихота мекунад ва кӯшиш мекунад, ки фарзанди Худоро ба роҳи хато барад. Ғурур, дӯст доштани пул, бадахлоқӣ ва дигарон низ ифода ёфтаанд. Дар ҷои паланг акнун мо харро мебинем, зеро аксар вақт гуноҳ ба мо бо роҳи дигар меояд ва худро бо шакл ё нома дигар пинҳон мекунад. Аммо масеҳии ҳушёр медонад, ки ин гуноҳ аст, ҳатто вақте ки он дар шакли дин омадааст ё ҳамчун фариштаи нур, зеро Каломи Худо ва Рӯҳи Муқаддас ӯро ба сӯи ростӣ мебарад. Марде, ки аз як тараф шиша шаробро дар даст дорад, дар атрофи масеҳӣ рақс мекунад ва кӯшиш мекунад, ки ӯро бо лаззатҳои дурӯғини дунё ба васваса андозад. Аммо, ин ба масеҳии бахшидашуда таъсир намерасонад, зеро ӯ бо Масеҳ дар мавриди гуноҳ ва хоҳишҳои дунявӣ кушта шудааст. Марди дуввуми расм, масеҳиро бо ханҷар мезанад. Таҳқир, gossiping, масхара ва таҳдиди ба воситаи кофирон - ва хеле зуд ба воситаи ҳамин - ном мӯъминонро - пайваста корд ба дили мӯъмин. Аммо ӯ ба суханони одамон гӯш намедихад ва танҳо дар бораи он чизе ки Худо мегӯяд, ғамхорӣ мекунад. Ӯ суханони Исоро дар хотир дорад. «Хушо шумо, вақте ки мардум шуморо

тахқир мекунад ва таъқиб мекунад ва бар зидди шумо ҳар гуна дурӯғҳои бад мегӯянд, зеро шумо пайравони ман ҳастед. Хушбахт ва шод бошед, зеро мукофоти бузурге барои шумо дар осмон нигоҳ дошта мешавад». (Матто 5: 11,12).

Табиати гунаҳкори мо ва шайтон доимо кӯшиш мекунад, ки масеҳиёро аз муҳаббати Худо ҷудо кунанд. Аммо ӯ бо шодмонӣ ва эътимоди бузург дар ҳақиқат гуфта метавонад: «Пас кӣ метавонад моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо кунад? Оё ин метавонад душворӣ ё душворӣ ё таъқибот ё гуруснагӣ, қашшоқӣ ва хатар ё марг бошад?» (Румиён 8:35). "Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Он ки моро дӯст медошт, ғалабаи комил дорем!" (Румиён 8:37). Ҳама зиреҳи Худоро дар бар карда, ӯ метавонад ба ҳамлаҳои шайтон муқобилат кунад, вақте ки рӯзи бад фаро мерасад ва пас аз мубориза то ба охир, ба воситаи Исои Масеҳ, ки бар ҳама гуна озмоишҳо пирӯзӣ ба даст овардааст, мавқеи худро нигоҳ дорад васвасаҳо, ки ба воситаи Ӯ мо бояд ғалаба ба даст орем ва тоҷи пурҷалолро ба даст орем, ки ҳеҷ гоҳ тобиши худро гум намекунад. (Эфсӯсиён 6: 10-18; 1 Петрус 5: 4).

Ситораи виҷдони ӯ равшан ва дурахшон аст. Дили ӯ пур аз имон аст ва аз Рӯҳулқудс пур аст. Ҷаришта, ҳамчун Каломи Худо, баракатҳои фаровони ба онҳо додасударо хотиррасон мекунад, ки пирӯзиро ба даст меоранд ва то ба охир нигоҳ медоранд. "Ба онҳое, ки пирӯзиро ба

даст меоранд, ман ҳаққи хӯрдани меваи дарахти ҳаётро медиҳам, ки дар боғи Худо мерӯяд." "Касоне, ки пирӯзиро ба даст меоранд, аз марги дуюм зарар нахоҳанд дид." «Ба онҳое, ки пирӯзиро ба даст меоранд, ман баъзе аз маннаи ниҳоншударо медиҳам. Ман инчунин ба ҳар кадоми онҳо санги сафед медиҳам, ки дар болои онҳо номи нав навишта шудааст ». "Ба онҳое, ки пирӯзиро ба даст меоранд ва то охир он чизро ки мехоҳанд, иҷро мекунанд, ман ҳамон ваколатеро, ки аз Падарам гирифтаам, хоҳам дод". "Онҳое, ки пирӯзиро ба даст меоранд, чунин либоси сафед мепӯшанд ва ман номҳои онҳоро аз китоби зиндаҳо хориҷ нахоҳам кард. Дар ҳузури Падари худ ва фариштагони ӯ ман ошкоро мегӯям, ки онҳо аз они Ман ҳастанд ». "Ман ғолибро сутуни маъбади Худои худ месозам ва ӯ ҳеҷ гоҳ онро тарк нахоҳад кард". "Ба онҳое, ки пирӯзиро ба даст меоранд, ман ҳуқуқи медиҳам, ки дар паҳлӯи худ бар тахти худ биншинам, чунон ки ман ғолиб будам ва ҳоло дар тахти Падари худ менишинам". (Ваҳй 2: 7,11,17,26; 3: 5,12,21).

Халтаи пулҳои кушода нишон медиҳад, ки на танҳо қалбаш, балки пулаш низ ба Худо бахшида шудааст. Вай ба ҷои беҳуда сарф кардани пул, ба камбизоатон кӯмак карда, даҳяки худ (қисми даҳуми даромадаш) ва ҳадияҳо ва ҳатто чизҳояшро ба Худо медиҳад ва ҳама чизро барои ҷалоли Худо истифода мебарад.

Нон ва моҳӣ аз он шаҳодат медиҳанд, ки ӯ ҳаёти тоза ва худдорӣ дорад. Вай ҳаёти худро бо нӯшокии саҳт ва ё бо хӯрдани хӯрокҳои нопок ғорат намекунад (Аъмол 15:20). Вай пулашро беҳуда сарф намекунад ва бадани худро (ки маъбади Худо аст) бо роҳи харгуна тамоку кашидан ё тамокукашӣ хароб намекунад, инчунин маводи муҳаддир ё доруҳои зарароварро истифода намебарад, балки ғизои солим, тоза ва серғизо меҳӯрад. Дили ҳудаш хонаи ибодат гаштааст. Вай инчунин дар ибодатҳои калисо дар ҳама гуна шароити обу ҳаво ва дар ҳама ҳолатҳо мунтазам ва бо эҳтиром иштирок мекунад. Ӯ дуоро дӯст медорад, хоҳ дар калисо бошад, хоҳ оилааш ва хоҳ дар хонаи ҳудаш, зеро медонад, ки масеҳӣ бидуни муошират бо Худо дар дуо ба воя расида наметавонад.

Китоби кушода нишон медиҳад, ки Китоби Муқаддас барояш як китоби кушода аст ва ӯ ҳар рӯз онро меҳонад ва меомӯзад, хирад ва қувват, ҳаёт ва равшанӣ ва сарвати бешуморро дарёб мекунад. Ин чароғе барои ҳидояти ӯ ва шамшере шудааст, ки бо он шайтонро мағлуб мекунад. Ин ғизои ҳаррӯзаи рӯҳии ӯ, обест, ки ба ташнагӣ хотима медиҳад, ваннае, ки дар он худро пок кунад ва оинае, ки дар он ӯ худро мебинад.

Вай бурдани салиби худро дӯст медорад, зеро медонад, ки бидуни салиб мукофоте нахоҳад буд. Вақте ки ӯ медонад, ки бо Масеҳ эҳё

шудааст, то ки зиндагии нав гузаронад, ӯ дили худро ба чизҳои осмонӣ равона мекунад ва диққати худро ба чизҳои он ҷо равона мекунад, на дар бораи чизҳои ин ҷо дар рӯи замин. (Қўлассиён 3: 1-2). Ӯ омода аст бо Худо вохӯрад ва ба дарахте монанд аст, ки дар паҳлӯи наҳр мерӯяд; ки сари вақт мева медиҳад (Забур 1: 3); монанди шоҳаи токи ҳақиқӣ, ки меваи зиёд медиҳад. Вай тарси маргро намедонад, зеро муҳаббати комили Худо, ки тавассути Рӯҳулқудс ба даст овардааст, дили ӯро пур кардааст.

10. ҲАВЛИИ ШУХРАТНОК

Исо гуфт: «Ман эҳёшавӣ ва ҳаёт ҳастам; Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, бо вучуди мурданаш зинда хоҳад монд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳаргиз нахоҳад мурд». (Юҳанно 11: 25,26). «Ҳар касе ки суҳанони маро мешунавад

ва ба Ғиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад. Ё доварӣ карда намешавад, балки аллақай аз марг ба ҳаёт гузаштааст». (Юҳанно 5:24). Марг барои масеҳӣ на тарс ва на ҷазо дорад. «Марг нест карда шуд; ғалаба пурра аст! Ғалабаи шумо марг дар қучост? Дар қучо марг қудрати шумост, ки шуморо озор диҳад? ... Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо пирӯзӣ медиҳад!» (1 Қӯринтиён 15: 54-57)

Одаме, ки бо Худо зиндагӣ ва роҳ рафтааст, аз марг наметарсад. Вақте ки вақти марги ӯ фаро мерасад, ӯ бо хурсандӣ, тавре ки Павлуси расул гуфтааст, меравад: "Ман хеле меҳоҳам, ки ин ҳаётро тарк карда, бо Масеҳ бошам, ки ин аз ҳама беҳтар аст". (Ғилиппиён 1:23)

Як масеҳӣ орзу дорад, ки чеҳраи Исоро бинад, ки барои ӯ мурд ва нархи гуноҳхояшро дар салиб пардохт. Рӯзи Муқаддас инчунин ба ӯ суханони Исоро хотиррасон мекунад, ки «Ташвиш ва ҳафа нашав. Ба Худо имон оваред ва ба ман низ имон оваред. Дар ҳонаи Падари ман утоқҳои зиёде ҳастанд ... Ман бармегардам ва туро ба худ меорам, то дар он ҷое ки ман ҳастам, бошӣ». (Юҳанно 14: 1-4). "Он чизе ки ҳеҷ кас надидааст ва нашунидааст ва чизе, ки ҳеҷ кас наметавонад рӯй диҳад, ин ҳамон чизест, ки Худо барои дӯстдорони Ё муҳайё кардааст." (1 Қӯринтиён 2: 9). Дар рӯи замин ҳеҷ забоне нест, ки тавассути он касе шукӯҳи шаҳри

осмониро, ки барои онҳое, ки бо пайравии Худованди мо Исои Масеҳ дар рӯи замин роҳ мераванд, омода кардааст, шарҳ ё тавсиф карда наметавонад.

Ба ҷои кузова (марг) -и тарсу ҳарос, фаришта ё фариштодаи Худо дар ин тасвири охирин дида мешавад. Вай интизор аст, ки рӯҳи покро ба сӯи Худо баргардонад. Ҷон ва рӯҳ аз ҳабси ҷисми миранда озод карда мешаванд ва тавассути дарвозаҳои кушоди осмон ба Исое мераванд, ки ӯро дӯст медорад ва барои ӯ дар салиб ҷон додааст. Пешвои хушбахтона ӯро дар ҳузури Худо интизор аст, ки ӯро Парвардигор ва Устодаш бо ин сӯханони ситоиш пешвоз мегиранд: "Офарин, эй бандаи нек ва вафодор! ... Биёед ва ба хушбахтии ман шарик шавед!" (Матто 25:21). Шайтон дигар аз болои ӯ назорат карда наметавонад, зеро «он мискин мурд ва фариштагон ӯро бурданд, то дар иди осмон дар паҳлӯи Иброҳим нишинанд». (Луқо 16:22). «Тас аз он ман овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: "Инро бинависед: Хушо онҳое ки минбаъд дар хидмати Худованд мемиранд! " 'Бале! ҷавоб медиҳад Рӯҳ. 'Онҳо аз меҳнати худ аз истироҳат лаззат мебаранд, зеро натиҷаи хидматашон ҳамроҳ бо онҳост ». (Ваҳй 14:13).

ОХИР СУХАНОНИ

Хонандаи азиз, Худо шуморо ёрӣ диҳад, то қалби худро ба он касе ки шуморо дӯст медорад, бахшед, зеро ӯ акнун бо шумо сухан гуфта истодааст, ки «бо тамоми дили худ ба сӯи Ман баргардед». (Такрори Шариат 30: 2). Ба дили хаста, ноумед ва дардоваратон ба Исо диҳед, ва ӯ ба шумо дили нав ва ақли нав бахшад. Ба дили фиреби шумо фирефта нашавед ва ба хоҷишҳои он пайравӣ накунед, зеро «аз дили одам ақидаҳои бад баромада, ӯро ба корҳои бадахлоқона водор мекунанд ...» (Маркӯс 7: 21). Гуноҳҳои худро тарк кунед ва ба дурустӣ нигоҳ доред, «зеро гуноҳ музди худро медиҳад - марг; аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар иттифоқи Худованди мо Исои Масеҳ аст». (Румиён 6:23)

Ва шумо, ки ҳаёти худро ба Худо бахшидаед, «суханони ҳақиқииро, ки ман ба шумо омӯхтам, устувор нигоҳ доред ва барои шумо намунаи ибрат бошед ва дар имон ва муҳаббате ки дар иттифоқи Исои Масеҳ аз они мост, бимонед». (2 Тимотиюс 1:13). Бо ҳамин сабаб, Павлус дар 2 Тимотиюс 1:12 навишта буд: «Ман медонам, ки ба кӣ эътимод кардаам ва боварии комил дорам, ки ӯ то он рӯз он чиро, ки ба ман супоридааст, муҳофизат карда метавонад». Худро дар имони худ ба Худо обод кунед, бо қудрати Рӯҳи Муқаддас дуо гӯед, худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва

чашмҳоятонро ба Исо, роҳ, ҳақиқат ва ҳаёт
нигаред, Худованди мо, ки ба қарибӣ барои
бозгашт бармегардад фарзандони ӯ - "Подшоҳи
подшоҳон ва Худованди
худовандон". (1 Тимотиюс 6:15)

«Ба Он Касе ки қодир аст шуморо аз фурӯ
ғалтидан нигоҳ дорад ва шуморо дар назди
ҳузури пурчалолӣ худ беайб ва шодмон гардонад
- ба Худои ягонаи Наҷотдиҳандаи мо ба воситаи
Исои Масеҳи Худованди мо шӯҳрат, ҷалол,
тавоноӣ ва ҳокимият аз ҳар синну солҳо бод.
гузашта, ва ҳоло, ва то абад ва ҳамеша! Омин
»(Яҳудо 24,25).

www.angp-hb.co.za

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)

A SPECIAL WORD FROM ANGP

UN MONDE SPÉCIAL DE L'ANGP

UMA PALAVRA ESPECIAL DA ANGP

This booklet "The Heart of Man" is available in over 538 languages and dialects spoken throughout the world (Africa, Asia, The Far East, South America, Europe, etc.) Our Heart Book is now also available on cell phones, tablets, etc from www.angp-hb.co.za.

Le livre du "Coeur de l'homme" peut être obtenu en plus de 538 langues et dialectes parlés dans le monde entier, à savoir: Afrique, Amérique, Asie, Extrême Orient, Europe. Notre Livre du Coeur est maintenant aussi disponible sur votre Téléphone cellulaire, plaques, etc. de www.angp-hb.co.za.

Este livro "O Coração do Homem" é obtido em mais de 538 línguas e dialetos falados em todo o mundo, a saber: (África, Ásia, América do Sul, Extremo Oriente, Europa, etc). O nosso Livro O Coração do Homem também está agora disponível em telefone celular, tablets, etc. de www.angp-hb.co.za.

The 10 heart pictures contained in this booklet are also available in the form of large coloured picture charts (86 x 61cm) bound together in a set of 10 pictures. These "Heart Charts" can be obtained with European or African features and are particularly suitable to be used in conjunction with the Heart Book for class-teaching, open air evangelization etc. Kindly contact us to ascertain the latest subsidized price of this chart.

Les 10 images du coeur qui figurent dans ce livre peuvent être obtenues en tableaux de couleur, format 86 x 61 cm, avec des physionomies européennes ou africaines. Ils peuvent être utilisés en même temps que le livre du coeur pour des classes bibliques, à l'école du dimanche ou lors de réunions de plein air. Soyez aimable de nous contacter pour assurer les derniers prix en cours du tableau.

As 10 imagens do coração, contidas neste livro podem ser obtidas num conjunto de 10 imagens em colorido no tamanho de (86 x 61 cm). Estes "Cartazes do Coração podem ser obtidos com características Europeias e Africanas e podem ser usados em conjunção com o mesmo livro em classes de ensino bíblico, evangelização ou ao ar livre. Agradecemos que nos contactasse para confirmação do último preço dos cartazes.

Kindly write to us if you are able to assist us with further translations of our free Gospel literature, informing us of the language into which you could translate this Gospel literature. Your assistance would be appreciated.

If you have found salvation in Christ, or have been otherwise blessed through our Gospel literature, please let us know. We would like to thank God with you, and remember you further in our prayers.

Nous vous invitons a nous contacter pour faire des arrangements concernant de nouvelles traductions de notre litterature, nous informant de la langue dans laquelle vous pouvez traduire cette litterature evangelique. Votre aide sera beaucoup appreciee.

Si vous avez trouve le salut en Christ ou si vous avez ete beni par notre litterature, nous vous prions de nous le faire savoir. Nous aimerions remercier Dieu avec vous et prier pour vous.

Nos vos convidamos a nos contactar, afim de fazer qualquer arranjo concernente a novas traducoes de nossa literatura em outras lnguas. Vossa assistencia sera muito apreciavel.

Se tem encontrado a salvacao em Cristo, ou se tem sido abençoado por intermedio da nossa literatura evangelica, faca o favor de nos informar. Pois nos gostaríamos de agradecer a Deus juntamente convosco, e lembra-lo sempre em nossas oracoes.

For free Gospel literature, books and tracts in over 538 languages, write to:

Pour obtenir gratuitement de la littérature evangelique, des livres et des traites en plus de 538 langues, ecrivez a:

Para obter gratuitamente a literatura evangelica, livros e folhetos em mais de 538 lnguas diferentes escreva para:

www.angp-hb.co.za

info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191

PRETORIA

0001

R.S.A.

A Gospel Literature Mission financed by donations

Une Mission de littérature evangelique financée de dons

Missão de literatura Evangelica financiada por donativos

(Reg. No. 1961/001798/08)